

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΕΤΟΣ ΙΣΩΝ ΕΥΚΑΙΡΙΩΝ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ (2007)

ΠΡΟΣΥΝΕΔΡΙΟ ΚΕΚ – ΙΝΕ/ΓΣΕΕ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ 23-25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2007

(Τόπος: ΑΘΗΝΑ, Πολυχώρος ΑΘΗΝΑΪΣ)

WORKSHOP 4

Θέμα: «ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ: Μορφές συλλογικής εκπροσώπησης και ενδυνάμωσης μεταναστών»

ΣΑΒΒΑΤΟ, 24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2007- ΩΡΑ: 12:20´

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: ΚΑΥΟΥ ΛΙΓΟΡΟΡΑ

Συμμετέχοντες: Kayu Ligopora, Ελένη Σταμούλη (ΕΚΑ), Clemencia Quiucho – Kasapi, Fernando Brucelo – Kasapi, Jose Valencia – Kasapi, Αλεβιζάκης Γεώργιος (ΕΚΑ), Καψάλης Απόστολος (ΙΝΕ/ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ), Τσέλα Ερνέστ, Ζαντέχια Γκεντ, Κουνέβα Κων/να, Alonon Agndo, Όλγα Γκλατσένκο.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ (ΚΑΥΟΥ ΛΙΓΟΡΟΡΑ): Τα θέματα που έχουμε είναι η ενημέρωση, ευαισθητοποίηση, εργασιακά δικαιώματα και μαύρη εργασία και συνταξιοδοτικά δικαιώματα, αυτά είναι τα τέσσερα θέματα που θα συζητήσουμε.

Τι πρέπει να κάνουμε εμείς, να μη περιμένουμε μόνο από τους Έλληνες εργαζόμενους, να κάνουν κινητοποιήσεις, να κάνουν τα πάντα και εμείς καθόμαστε και περιμένουμε. Όχι. Εμείς πρέπει να σκεφτόμαστε με ποιο τρόπο μπορούμε να συμμετέχουμε πάνω σ' αυτό. Γι' αυτό λέω ευαισθητοποίηση, απλά υπ' αυτή την έννοια.

Όχι μόνο αυτό, βεβαίως στη συζήτηση θα βρούμε άκρη τι πρέπει να κάνουμε. Για τα εργασιακά δικαιώματα, είναι ένα κεφάλαιο το οποίο είναι πάρα πολύ μεγάλο, αλλά πάλι έχει σχέση και με την ενημέρωση. Αλλά στα εργασιακά δικαιώματα, π.χ. εδώ εμείς οι μετανάστες που δουλεύουμε, κάπου στις δουλειές μας εκμεταλλεύονται και δεν μπορούμε ούτε καν να καταγγείλουμε αυτά που γίνονται, δεν παίρνουμε πρωτοβουλίες για το τι πρέπει να κάνουμε. Άρα λοιπόν, στα εργασιακά δικαιώματα, ένα από αυτά που θα συζητήσουμε είναι αυτό.

Το τέταρτο είναι τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα. Τι εννοώ με αυτό: θα το πω πολύ απλά, ότι π.χ. εμείς οι μετανάστες δουλεύουμε εδώ και πληρώνουμε τα ένσημα κάθε μήνα και κάποια στιγμή πιστεύουμε ότι θα γυρίσουμε στις χώρες μας. Όλα αυτά που έχουμε πληρώσει θα χαθούν δηλαδή; Γι' αυτό το λόγο βλέπεις ορισμένοι λένε, αν είναι έτσι, καλύτερα να δουλεύω σε μαύρη εργασία, για να βγάλω πολλά χρήματα. Άρα λοιπόν, το πρόβλημα είναι αυτό, ότι κάποια στιγμή, όταν γυρίσουμε στις χώρες μας, τι θα κάνουμε εμείς με αυτά τα χρήματα που έχουμε κάνει εμείς εισφορές; Πρέπει να σκεφτούμε το τι μπορούμε να κάνουμε, ή τι πρέπει να κάνουμε, έτσι ώστε να επωφεληθούμε πάνω σ' αυτό.

Αυτά είναι τα τέσσερα θέματα που όλοι μας θα τα συζητήσουμε και ο καθένας που θα ξεκινήσει να μιλήσει, θα πει το όνομά του για να ακουστεί, όπως ακούσατε εδώ. Και τελειώνω, θα δώσω το λόγο στον εμπειρογνώμονα που μας βοήθησε εδώ τον κ. Καψάλη, να μας πει δυο τρία λόγια.

Α.ΚΑΨΑΛΗΣ: Να πω κατ' αρχάς ότι οι εμπειρογνώμονες σ' αυτό το εργαστήριο είναι δύο, είμαι εγώ και ο Γιώργος ο Αλεβιζάκης, θα μιλήσει αμέσως μετά. Έτσι κι αλλιώς, ο Γιώργος έχει μία διπλή ιδιότητα. Ήταν μετανάστης στο Βέλγιο χρόνια, όσοι δεν το ξέρετε, είναι Έλληνας βέβαια,

ήταν μετανάστης στο Βέλγιο, όπου είχε δραστηριοποιηθεί και στο σύλλογο των εργαζομένων στο χώρο δουλειάς, και στο σύλλογο των μεταναστών Ελλήνων, σε επίπεδο πόλης, στην κοινότητα των Ελλήνων εκεί που ζούσε. Οπότε, οι εμπειρίες του είναι πολύ σημαντικές.

Να πω επίσης ότι είναι υπεύθυνος του γραφείου για τους μετανάστες εδώ και χρόνια, στο ΕΚΑ. Στο οποίο τώρα συνεργάζεται μαζί του και η Ελένη που είναι από κει, και μία άλλη κοπέλα από τη Βουλγαρία. Επίσης, ο Γιώργος ο Αλεβιζάκης είναι και υπεύθυνος της Γραμματείας Οικονομικών Μεταναστών της ΓΣΕΕ. Έχει δηλαδή και την πολιτική ευθύνη, στο κομμάτι που έχει να κάνει με μετανάστες, για τις θέσεις και για τις προτάσεις και για τις δράσεις της ΓΣΕΕ σε θέματα μετανάστευσης.

Εγώ θα μιλήσω πολύ λίγο, εσείς θα τοποθετηθείτε μετά, και εγώ αν χρειαστεί, στα τέσσερα θέματα που έβαλε ο Καγιού, αλλά θα ήθελα να μιλήσω για 4 πράγματα. Το ένα, ίσως κάποια πράγματα τα ξέρουμε, αλλά να τα βάλουμε σε μία τάξη, το πρώτο θέμα που θα μιλήσω εγώ, είναι τι είναι τα συνδικάτα και ποιες είναι οι κατηγορίες τους. Ακριβώς, η δομή των συνδικάτων.

Το δεύτερο είναι το θέμα, γιατί είναι απαραίτητο οι μετανάστες να είναι μέλη στα συνδικάτα. Το τρίτο θέμα είναι πώς έχουν τα πράγματα σήμερα στην Ελλάδα, σε ποια κατάσταση είναι η συμμετοχή των μεταναστών στα συνδικάτα στη χώρα, πού βρισκόμαστε. Είναι ικανοποιητική ή δεν είναι; το τέταρτο θέμα είναι το ζήτημα που έθιξε και ο Καγιού, το ζήτημα της σχετικής πληροφόρησης των μεταναστών, γύρω από τα θέματα του συνδικάτου. Και το τελευταίο είναι κάποια ζητήματα που μπορούν να υλοποιηθούν και κάποια ζητήματα που μπορούμε εμείς εδώ να συμφωνήσουμε, ότι μπορεί να είναι

αιτήματα, διεκδικήσεις δηλαδή για τους μετανάστες και τα συνδικάτα, στο αμέσως επόμενο διάστημα.

Η κλιμάκωση, η δομή των συνδικάτων στην Ελλάδα, είναι ως εξής: έχουμε σωματεία πρώτου βαθμού, πρώτου βαθμού ενώσεις, τα πιο χαμηλά, πρώτη γραμμή εκπροσώπησης συνδικάτων, που μπορεί να είναι είτε σε επίπεδο μιας επιχείρησης, για παράδειγμα ένα σωματείο εργαζομένων στην Coca Cola, είτε σε επίπεδο ενός κλάδου. Ένα πρωτοβάθμιο σωματείο για έναν ολόκληρο κλάδο, π.χ. Σωματείο Οικιακών Βοηθών, που είναι οι γυναίκες, εσείς από τις Φιλιππίνες έχετε πάρα πολλές γυναίκες που δουλεύουν σε σπίτια, είτε μέσα στα σπίτια και δεν βγαίνουν καθόλου, είτε πηγαionoέρχονται κλπ., από χρόνια. Μπορεί να υπάρχει λοιπόν σωματείο α' βαθμού που να είναι για τον κλάδο όλο, κλάδος οικιακής απασχόλησης.

Και ακόμη, πιο σπάνιο βέβαια, μπορούμε να έχουμε και σωματεία σε επίπεδο γεωγραφικό, ένα σωματείο μιας Αττικής, που μπορεί να είναι και τα δύο, ένα σωματείο καθαριστριών ή οικιακού προσωπικού Αττικής, ή ένα σωματείο καθαριστριών ή οικοδόμων Θεσσαλονίκης.

Έχουμε λοιπόν σε επίπεδο επιχείρησης, κλάδου και περιοχής. Τα σωματεία α' βαθμού, συμμετέχουν σε ενώσεις β' βαθμού, το δεύτερο επίπεδο, που τους ονομάζουμε είτε ομοσπονδίες, είτε εργατικά κέντρα. Η ομοσπονδία είναι ένα δευτεροβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο, το οποίο συνήθως είναι κλαδικό, στο οποίο ανήκουν πολλά σωματεία α' βαθμού του ίδιου κλάδου. Η Ομοσπονδία Εργαζομένων στο Μέταλλο, π.χ., έχει πάρα πολλά σωματεία επιχειρησιακά, που δουλεύουν σε επιχειρήσεις που κάνουν βιομηχανία μετάλλου, αλουμίνιο, σίδηρο, σιδηροκατασκευές. Όλα αυτά τα σωματεία λοιπόν σε επίπεδο χώρας, μπορούν να γίνουν μέλος μιας ομοσπονδίας (Federation) συνδικάτα β' βαθμού.

Και στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες βέβαια, αλλά κυρίως στην Ελλάδα, έχουμε και μία άλλη δομή β' βαθμού που είναι τα Εργατικά Κέντρα. Τα Εργατικά Κέντρα λειτουργούν κατά κανόνα σε κάθε νομό, είναι και αυτά Δευτεροβάθμιες οργανώσεις και σε αυτά τα Εργατικά Κέντρα συμμετέχουν είτε πρωτοβάθμια σωματεία, όπως είπα πριν, είτε ομοσπονδίες. Δηλαδή οι ομοσπονδίες μπορούν να γίνουν μέλη, όπως και τα πρωτοβάθμια σωματεία, στα Εργατικά Κέντρα κάθε νομού. Κάθε νομός έχει από ένα. Ελάχιστες περιπτώσεις έχουμε όπου υπάρχει και δεύτερο σε κάθε νομό, δύο περιπτώσεις.

Τέλος, έχουμε τρίτου βαθμού συνδικαλιστικές οργανώσεις, (3rd degree) που είναι η Γενική Συνομοσπονδία (Confederation). Έχουμε μία Συνομοσπονδία για τον ιδιωτικό τομέα που είναι η ΓΣΕΕ και μία Συνομοσπονδία για το δημόσιο τομέα, που είναι η ΑΔΕΔΥ, για τους δημοσίους υπαλλήλους. Αυτές είναι οι διακλαδώσεις των συνδικάτων στην Ελλάδα, από τότε που υπάρχουν σωματεία στη χώρα. Από τα τέλη του 19^{ου} αιώνα. Η ΓΣΕΕ ιδρύθηκε το 1918 και του χρόνου, το 2008 συμπληρώνει 90 χρόνια στην Ελλάδα η ΓΣΕΕ.

Ποιος μπορεί να είναι μέλος ενός σωματείου: Στα Πρωτοβάθμια σωματεία μπορεί να είναι μέλος κάθε εργαζόμενος. Κάθε φυσικό πρόσωπο δηλαδή, κάθε πρόσωπο, κάθε άνθρωπος, κάθε εργαζόμενος μπορεί να είναι μέλος ενός πρωτοβάθμιου σωματείου, είτε είναι Έλληνας, είτε είναι μετανάστης. Και μπορούν να είναι μέλη στα σωματεία και μετανάστες χωρίς χαρτιά. Δεν απαγορεύεται από κανέναν νόμο και από όπου απαγορευόταν έχει καταργηθεί με διεθνείς συμβάσεις, μέλη σωματείων μπορούν να είναι και οι μετανάστες που δεν έχουν άδεια διαμονής και άδεια εργασίας.

Είπαμε ότι στις Ομοσπονδίες μέλη στην Ελλάδα μπορούν να γίνουν μόνο Πρωτοβάθμια σωματεία, δηλαδή εγώ σαν εργαζόμενος δεν μπορώ να

είμαι μέλος μιας Ομοσπονδίας, στις Ομοσπονδίες σε άλλες χώρες μπορεί να συμμετέχουν άτομα ως μέλη, στην Ελλάδα ως μέλη στις Ομοσπονδίες συμμετέχουν μόνο σωματεία και στο Εργατικό Κέντρο συμμετέχουν μόνο Ομοσπονδίες και πρωτοβάθμια επιχειρησιακά σωματεία.

Τέλος, μέλη της ΓΣΕΕ γίνονται μόνο οι Ομοσπονδίες. Δεν μπορεί κάποιος δηλαδή να γίνει μέλος της ΓΣΕΕ από μόνος του, ενώ σε άλλες χώρες όπως είναι η Γαλλία, ένας άνθρωπος μπορεί να γίνει μέλος μιας τριτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης.

Επίσης, σε σχέση με την εκλογή που είπε ο Γιώργος, υπάρχει ένα πρόβλημα. Υπάρχει μία διάταξη στο νόμο που λέει ότι μετανάστης χωρίς χαρτιά δεν μπορεί να εκλεγεί στο Προεδρείο Σωματείου, το οποίο έχει θεωρηθεί ότι αυτή η διάταξη είναι παράνομη. Κανονικά, μετανάστης χωρίς χαρτιά μπορεί να είναι και μέλος σωματείου, αλλά και να εκλέγεται και στη διοίκηση. Το μόνο που απαγορεύεται, είναι να ιδρύονται σωματεία μόνο από μετανάστες. Αυτά θα είναι κοινότητες, Φιλιπινέζοι, οτιδήποτε. Εργατικά σωματεία στην Ελλάδα, χωρίς έστω και ένα μέλος Έλληνα, δεν μπορούν να υπάρχουν. Αυτό. Άρα, μπορούν να ιδρύσουν μετανάστες, να συμμετέχουν δηλαδή στην ίδρυση σωματείου, να ψηφίζουν και να ψηφίζονται στη διοίκηση.

Περνάω στο δεύτερο θέμα μας, το οποίο είναι γιατί είναι απαραίτητο να είναι οι μετανάστες μέλη των συνδικάτων. Κατ' αρχάς, να πούμε αυτό που είπαμε και πριν, ότι άλλη είναι η φιλοσοφία και άλλη είναι η επιδίωξη των συλλόγων των μεταναστών και άλλη είναι παραδοσιακά, η επιδίωξη των συνδικάτων των εργαζομένων. Τα συνδικάτα των εργαζομένων διεκδικούν καλύτερες συνθήκες και καλύτερους όρους εργασίας, κοινωνικής ασφάλισης και διαβίωσης για το σύνολο των εργαζομένων μιας χώρας.

Οι μεταναστευτικοί σύλλογοι έχουν άλλους σκοπούς. Έχουν σαν σκοπό να διατηρήσουν την παράδοση μεταξύ των μελών τους. Εσείς είστε από τις Φιλιππίνες. Ένας σύλλογος Φιλιππινέζων στην Ελλάδα, ένας σύλλογος Βουλγάρων στην Ελλάδα, έχει πιο πολύ χαρακτήρα πολιτιστικό, εθνικό. Άλλο το ένα, άλλο το άλλο. Είναι σημαντικό να συμμετέχει κάποιος και στο ένα και στο άλλο. Όμως, δεν είναι το ίδιο πράγμα, δεν μπορεί δηλαδή να αντικατασταθεί η συμμετοχή στο Σύλλογο και στην Κοινότητα με τη συμμετοχή στα συνδικάτα. Πρέπει όλοι οι εργαζόμενοι να είναι μέλη του συνδικάτου, είτε της επιχείρησής τους, είτε του κλάδου τους, όπου υπάρχει.

Για παράδειγμα, όταν θα πρόκειται για αυξήσεις στους μισθούς ή απέναντι σε μία παράνομη απόλυση, μόνο το Σωματείο των εργαζομένων μπορεί να παρέμβει και να πει ότι εδώ θέλουμε αύξηση στους μισθούς, θέλουμε καλύτερες συνθήκες εργασίας ή θέλουμε για παράδειγμα, να μη γίνει η απόλυση του συναδέλφου μας. Σ' αυτό δεν μπορεί να συμμετέχει μία κοινότητα μεταναστών, Φιλιππινέζων, Βουλγάρων. Οι κοινότητες των μεταναστών έχουν άλλες επιδιώξεις, έχουν σκοπό να διατηρήσουν την ενότητα μεταξύ των μελών τους, που ζουν σ' αυτήν εδώ τη χώρα. Μπορούν τα συνδικάτα των εργαζομένων και οι κοινότητες των μεταναστών να συνεργάζονται και πρέπει, αλλά δεν σημαίνει ότι όταν κάποιος είναι μέλος ενός συλλόγου μεταναστών, ότι έτσι θα καλυτερεύσει τη ζωή τη δική του και των συγγενών του στη χώρα αυτή.

Έπειτα, εκείνο το οποίο λέμε εμείς στα συνδικάτα, είναι ότι ακριβώς συμμετέχοντας σε ίδιες ενώσεις, δίνουμε και την εντύπωση ότι οι Έλληνες και οι μετανάστες εργάτες έχουν τα ίδια προβλήματα, έχουν τις ίδιες ανάγκες και τις ίδιες επιδιώξεις. Γι' αυτό, είναι αναγκαίο όλοι οι μετανάστες που ζουν σε μία χώρα, να συμμετέχουν στα συνδικάτα που υπάρχουν.

Τελευταίο σε σχέση με το δεύτερο θέμα μας, είναι ότι όπου υπήρχαν συνδικάτα δυνατά, εκεί δεν υπάρχουν και φαινόμενα ρατσισμού και ξενοφοβίας πολύ έντονα. Εκεί όπου τα συνδικάτα ανέλαβαν σχετική δράση, και για όσο το έκαναν, δεν είχαμε προβλήματα ένταξης, διακρίσεων και ρατσισμού. Ο καλύτερος φορέας για να καταπολεμήσει το ρατσισμό και την ξενοφοβία σε μία χώρα, είναι τα συνδικάτα των εργαζομένων, με τη βοήθεια των συλλόγων. Όπου αυτή η δουλειά δεν γίνεται από τα συνδικάτα, ή δεν γίνεται σωστά, εκεί δεν μπορούν οι κοινότητες των μεταναστών από μόνες τους, όσο δυνατές και να είναι, να σταματήσουν φαινόμενα ρατσισμού και διακρίσεων στους χώρους δουλειάς.

Το τρίτο θέμα είναι η σημερινή κατάσταση της συμμετοχής των μεταναστών στα συνδικάτα. Εδώ το είχαμε συζητήσει και με τον Καγιού, προετοιμάζοντας αυτό το εργαστήριο, σε αντίθεση με άλλες χώρες, δυστυχώς, στη διοίκηση της ΓΣΕΕ, σε όλα τα όργανα τα αιρετά, δηλαδή εκεί που εκλέγεται κανένας, δεν υπάρχει ούτε ένας μετανάστης. Οι μετανάστες στη χώρα μας, οι μετανάστες εργαζόμενοι είναι το 20% του συνόλου των εργαζομένων. Αν η χώρα έχει 1 εκατ. εργάτες, οι μετανάστες είναι 200.000. Λογικά, θα έπρεπε το 20% των μελών της ΓΣΕΕ να είναι μετανάστες. Δεν έχουμε φτάσει ούτε καν στο 5% ούτε στο 10%. Δεν υπάρχει ούτε ένας μετανάστης εκλεγμένος στη διοίκηση της ΓΣΕΕ.

Το ίδιο ισχύει βέβαια και για την ΑΔΕΔΥ, που είναι για το δημόσιο τομέα, αλλά εκεί είναι πιο λογικό, διότι δημόσιοι υπάλληλοι κατ' εξαίρεση μπορούν να γίνουν κάποιοι μετανάστες.

Ένα θέμα λοιπόν που έχουμε να συζητήσουμε, είναι πώς θα εκπροσωπούνται οι μετανάστες και στη ΓΣΕΕ, στη διοίκηση. Στα Εργατικά Κέντρα νομίζω ότι επίσης σε κανένα Εργατικό Κέντρο στην Ελλάδα, δεν έχει

εκλεγεί μετανάστης στη διοίκηση, σε κανένα. Έχουμε και εκεί ένα πρόβλημα. Θα πρέπει, θα το δούμε και μετά στη συζήτηση, με κάποιο τρόπο να ενθαρρύνονται, να βοηθούνται οι μετανάστες ούτως ώστε να εκλέγονται και στις διοικήσεις των Εργατικών Κέντρων.

Σε επίπεδο Ομοσπονδιών, εκεί τα πράγματα είναι λίγο καλύτερα, πολύ λίγο καλύτερα. Έχουμε κάποιες Ομοσπονδίες, όπου στη Διοίκησή τους έχουν εκλεγεί και μετανάστες. Εγώ γνωρίζω π.χ. ότι στην Ομοσπονδία Εργαζομένων στο Μέταλλο, υπάρχει κάποιος εκλεγμένος – δεν ξέρω, μίλησε ο Καγιού μ' αυτούς – στην Ομοσπονδία Κλωστοϋφαντουργίας στην ΟΑΚΙΔΕ υπάρχει ένα εκλεγμένο μέλος που λέγεται Μονσούρ Αλί, είναι από το Μπαγκλαντές. Και ίσως, υπάρχουν και κάποιες άλλες, παλιότερα μου φαίνεται υπήρχε και στην Ομοσπονδία Μετάλλου, παλιά. Τα πράγματα δεν είναι καλύτερα, και στις Ομοσπονδίες δεν έχουμε εκπροσώπηση μεταναστών.

Υπάρχουν Ομοσπονδίες, όπως η Ομοσπονδία των εργαζομένων στις Οικοδομές (constructions), όπου οι μετανάστες είναι περισσότεροι από τους Έλληνες, είναι το 60% οι μετανάστες, 40% Έλληνες. Όμως, στη διοίκηση της Ομοσπονδίας δεν υπάρχει ούτε ένας μετανάστης που να εκλέγεται.

Η κατάσταση είναι πολύ καλύτερη σε α' βαθμού σωματεία, επιχειρησιακά ή τοπικά. Εκεί έχουμε. Ή σε παραρτήματα των Εργατικών Κέντρων. Σε πολλές επιχειρήσεις ή σε πολλά πρωτοβάθμια συνδικάτα, έχουμε εκπροσώπους μεταναστών. Εκεί τα πράγματα είναι λίγο καλύτερα, επειδή υπάρχει προσωπική επαφή. Εκεί οπωσδήποτε μπορεί να γίνει καλύτερα, αλλά δεν είναι τόσο άσχημα τα πράγματα, όπως είναι στις πιο πάνω.

Ένα άλλο πρόβλημα μεγάλο, το οποίο πρέπει να συζητήσουμε, είναι αν θα πρέπει τα πρωτοβάθμια συνδικάτα να κρατάνε αρχείο με το πόσοι είναι Έλληνες και πόσοι δεν είναι Έλληνες, για να μπορούν να ξέρουν τη σύνθεση

των συνδικάτων. Ένα θέμα λοιπόν είναι να καταγραφεί ανά χώρο, πόσους μετανάστες έχει το τάδε σωματείο και πόσους Έλληνες, για να ξέρουμε λίγο και τη σχέση που υπάρχει.

Και ένα άλλο θέμα που πρέπει να συζητήσουμε σχετικά, είναι αν και μέσα στα συνδικάτα, όχι μόνο στους χώρους δουλειάς, αλλά και μέσα στα συνδικάτα, αν υπάρχουν προβλήματα ρατσισμού από Έλληνες συναδέλφους, Έλληνες συνδικαλιστές. Δεν σημαίνει δηλαδή ότι όποιος είναι σε ένα συνδικάτο, καταλαβαίνει ότι πρέπει να παλέψει μαζί με κάποιον μετανάστη. Υπάρχουν και κάποιοι συνδικαλιστές, δεν μπορούμε να το κρύψουμε αυτό, γιατί άνθρωποι είναι κι αυτοί, οι οποίοι δεν έχουν καλή στάση απέναντι στους μετανάστες. Και αυτό πρέπει να το συζητήσουμε και να το δούμε.

Περνάω στο τέταρτο θέμα μας, το οποίο είναι το θέμα της σχετικής πληροφόρησης των μεταναστών, γύρω από τα θέματα του συνδικάτου. Το πρώτο πράγμα που μου είπε ο Καγιού όταν βρεθήκαμε, ήταν ότι τα βασικά θέματα σε σχέση με τα συνδικάτα, οι περισσότεροι μετανάστες δεν τα ξέρουν. Δεν ξέρουν αυτά που είπα στην αρχή δηλαδή, τι είναι πρώτου βαθμού, τι είναι δεύτερου, τι είναι τρίτου, δεν ξέρουν τη διάκριση. Δεν ξέρουν τι δικαιώματα έχουν για να γίνουν μέλη, δεν ξέρουν αν έχουν δικαίωμα και πώς, να εκλεγούν σε μία διοίκηση. Δεν ξέρουν τίποτα σε σχέση με τα συνδικάτα. Ξέρουν ότι υπάρχουν, ότι είναι κάτι, κάπου έχουν ακούσει, κάπου έχουν δει, αλλά δεν ξέρουν τον τρόπο, σε τι τους είναι χρήσιμα κατ' αρχάς. Πού μπορούν να τα βρουν και ποια είναι αυτά.

Άρα, έχουμε ένα πρόβλημα σε σχέση με την πληροφόρηση σχετικά με τα συνδικάτα, σε όλους τους μετανάστες εργαζόμενους. Ιδιαίτερα δε σε μετανάστες οι οποίοι προέρχονται από χώρες όπου είτε τα συνδικάτα ήταν παράνομα και δεν υπήρχαν συνδικάτα καθόλου, έχουμε καθεστώτα που τα

συνδικάτα δεν υπήρχαν καθόλου, ήταν απαγορευμένα. Είτε ακόμη και σε περιπτώσεις –ιδίως στην Ελλάδα είναι γνωστό αυτό – από μετανάστες οι οποίοι ζούσαν σε χώρες κυρίως της Ανατολικής Ευρώπης, γειτονικές, Αλβανία, Βουλγαρία, Ρουμανία, όπου τα συνδικάτα στην πραγματικότητα ήταν παράρτημα του κράτους, ήταν ελεγχόμενα, δεν ήταν ανεξάρτητα. Οπότε υπάρχει πολύ κακή φήμη σ’ αυτούς, τα συνδικάτα ήταν μοχλός άσκησης εξουσίας σε αυτές τις χώρες, δεν ήταν δημοκρατικά, δεν ήταν ανεξάρτητα, ήταν εξαρτημένα από την εξουσία. Οπότε, δεν είναι εύκολο πράγμα να απαλείψεις αυτή την κακή φήμη που λέει ο Γιώργος, να γνωρίσουν όλοι ότι τα συνδικάτα σ’ αυτές εδώ τις κοινωνίες, στην Ελλάδα, είναι διαφορετικά από τα συνδικάτα που ξέρανε ενδεχομένως στη χώρα τους. Ένα θέμα λοιπόν είναι αυτό.

Το άλλο είναι το θέμα της γλώσσας. Να ενημερώσεις τους μετανάστες για τα συνδικάτα στα ελληνικά, είναι λιγάκι δύσκολο, ειδικά για τους μετανάστες πρώτης γενιάς. Θα πρέπει αυτό να γίνει ενδεχομένως σε άλλες γλώσσες. Να αναλάβουν δηλαδή τα συνδικάτα, η ΓΣΕΕ, μαζί με το Φόρουμ των Μεταναστών, μαζί με τις δικές σας τις Κοινότητες, από κοινού να ενημερώσουν τους μετανάστες στη γλώσσα τους, είτε κάνοντας ομιλίες και οργανώνοντας, για παράδειγμα, συζητήσεις στις γιορτές που κάνουν τις ετήσιες ή σε άλλες συνελεύσεις οι σύλλογοι, να φωνάξουν έναν συνδικαλιστή με μετάφραση, ή να μεταφράζονται κάποια κείμενα, είτε να γίνεται μία προπαγάνδα, μία διαφήμιση, μία συζήτηση για το κίνημα το συνδικαλιστικό στους μετανάστες, στη γλώσσα τους όμως.

Και βεβαίως, θα έλεγα, να φτιάξουνε όλοι οι σύλλογοι μεταναστών, ανάλογα με το πού δουλεύουν πάνω-κάτω, γιατί άλλες δουλειές κάνουν οι Αλβανοί, άλλες οι Φιλιππινέζοι, πάνω –κάτω ξέρουμε περίπου πού, να

φτιάξουν λίστες, πίνακες, και να τους μοιράζουν σε όλους τους μετανάστες που είναι μέλη και να τους λένε ότι εσύ που είσαι Φιλιππινέζα και δουλεύεις σε σπίτια, υπάρχει σωματείο, αν θέλεις να πας να γίνεις μέλος. Να υπάρχει μία λίστα με διεύθυνση, τηλέφωνο, όνομα ανθρώπου και να τους λες ότι εσύ είσαι π.χ. στη Βουλγαρική κοινότητα. Τι κάνεις; Μαζεύεις μήλα στο Βόλο. Υπάρχει Σωματείο στο Βόλο, που οργανώνει τους εργάτες γης, είτε είναι κλαδικό, ή οτιδήποτε άλλο. Εσύ πού δουλεύεις; Εγώ είμαι από το Πακιστάν και δουλεύω στην Coca Cola. Στην Coca Cola υπάρχει σωματείο μέσα επιχειρησιακό, ο πρόεδρος λέγεται τάδε, το τηλέφωνό του είναι αυτό, όποτε θέλεις να πας να τον δεις να γίνεις μέλος.

Να καταγράψουν δηλαδή όλα τα σωματεία στη γλώσσα, με διεύθυνση, τηλέφωνο, να την έχουν στον πίνακα στο σύλλογό τους, ή να τη μοιράσουν σε όλα τα μέλη, οποτεδήποτε χρειαστεί κάποιος κάτι για τη δουλειά του, να απευθυνθεί όχι σε δικηγόρο που πρέπει να πληρώσει, αλλά σε συνδικαλιστή, στα συνδικάτα που είναι η δουλειά τους.

Και το τελευταίο θέμα που θέλω να θίξω πολύ λίγο, και να περάσουμε μετά στη συζήτηση, είναι κάποια θέματα που εδώ πρέπει να βάλουμε, σαν ζητήματα διεκδίκησης, κάποια πράγματα που μπορούν να υλοποιηθούν, αυτό που λέγαμε με τον Καγιού, να βγάλουμε και λίγο το ζουμί, τι μπορούμε να κάνουμε. Νομίζω, εκτός από αυτά τα οποία είπα και αυτά που θα πείτε εσείς περισσότερο, θα πρέπει σιγά-σιγά να εφαρμόζουμε αυτό που είπε ο Γιώργος όταν μίλησε, στην εισήγησή του, κοινές παρεμβάσεις, κοινές δράσεις.

Το ασφαλιστικό που έχει ανοίξει στη χώρα μας και το οποίο έχει μία πολύ μεγάλη διαδήλωση στις 12/12 – θα μοιράσει ο Γιώργος αυτά που πρέπει να μοιράσει – κατά τη γνώμη μου αν αφορά μία φορά τους Έλληνες, εμένα δηλαδή, αν με αφορά εμένα μία φορά, εσάς σας αφορά δέκα. Διότι, κουτσά-

στραβά, εμείς θα πάρουμε σύνταξη, ή θα έχουμε το οικογενειακό δίκαιο, κάτι θα γίνει. Οι μετανάστες υπάρχει κίνδυνος να χάσουν όλα τα ασφαλιστικά δικαιώματα που έχουν δουλέψει μέχρι τώρα. Γιατί αυτή τη στιγμή δεν υπάρχουν συμφωνίες που να μπορούν να μεταφέρουν τα δικαιώματά τους αυτά στις χώρες από τις οποίες προέρχονται, αν φύγουν. Αλλά και εδώ, αυτό το σύστημα τώρα που επικρατεί με τα ένσημα, το είπε ο Καγιού, και με τη μαύρη εργασία, σημαίνει ότι χάνονται πάρα πολλές ημέρες ασφάλισης.

Κανονικά, εάν κάποιος εργαζόμενος δουλεύει κανονικά, όλες τις μέρες, φουλ δηλαδή, θα πρέπει το χρόνο να έχει 300 ένσημα. Εάν έχει 300 ένσημα και μαζεύει 4.500 ένσημα, 15 χρόνια που είναι το κατώτατο, αν δουλεύει ένας εργαζόμενος κανονικά πλήρως, με 300 ένσημα το χρόνο, σε 15 χρόνια μαζεύει 4.500 ένσημα, το κατώτατο όριο για να πάρει σύνταξη στην Ελλάδα.

Δηλαδή πώς: Αν έχεις 4.000 ένσημα όταν σταματήσεις να δουλεύεις, δεν παίρνεις σύνταξη. 4.480 να έχεις, είκοσι να σου λείπουν, δεν παίρνεις σύνταξη. Το κατώτατο όριο είναι να έχεις τουλάχιστον 4.500 ένσημα, το minimum. Τι σημαίνει αυτό; Ότι αν μαζεύεις 300 ένσημα το χρόνο σε 15 χρόνια μπορεί να πάρεις σύνταξη, έστω και τη μειωμένη, έχοντας συμπληρώσει και το όριο ηλικίας, 67, 65, 70, 80. Αν μαζεύεις 150 ένσημα το χρόνο, θέλεις 30 χρόνια. Αν μαζεύεις 100 ένσημα το χρόνο, θέλεις 40 χρόνια, δεν θα πάρεις σύνταξη ποτέ, θα πεθάνεις όρθιος.

Άρα, το θέμα το ασφαλιστικό – το αναφέρω αυτό και δεν θα μπω σε λεπτομέρειες τώρα, για το σύστημα, μπορούμε να κάνουμε, πρέπει να κάνουν τα συνδικάτα ενημέρωση για τα ασφαλιστικά δικαιώματα σε όλες τις κοινότητες των μεταναστών, σε όλες, να πάνε σε όλες, να πάει ο ομιλητής και να πει τι ισχύει, ποιο είναι το ασφαλιστικό σύστημα στην Ελλάδα, ποια τα δικαιώματά σας και ποιοι οι κίνδυνοι- αλλά με αφορμή αυτό να πω ότι πρέπει

να γίνει μεγάλη συμμετοχή, μεγάλη δουλειά, μεγάλη καμπάνια, να συμμετέχουν οι μετανάστες 12/12 με δικό τους μπλοκ ή με τα συνδικάτα τους, δεν με ενδιαφέρει καθόλου, και να πουν ότι το ασφαλιστικό σύστημα είναι και δικό μας θέμα, είναι και δικό μας πρόβλημα, και θα κατέβουμε στο δρόμο, μαζί με τους Έλληνες, γιατί κι εμείς θέλουμε να πάρουμε σύνταξη εδώ.

Με αυτό το παράδειγμα θα τελειώσω, λέγοντας ότι με αφορμή ίσως το ασφαλιστικό, που είναι μία πολύ καλή αφορμή και ευκαιρία σε 2-3 εβδομάδες, να αρχίσουν να γίνονται κοινές παρεμβάσεις, κοινές διαδηλώσεις, κοινές διεκδικήσεις και κοινά μαθήματα, σεμινάρια για όλα τα δικαιώματα των μεταναστών και των Ελλήνων εργαζομένων. Εγώ αυτά είχα να πω εισαγωγικά. Και το κυριότερο είναι από σας να μπουν κάποιες προτάσεις πολιτικής και στρατηγικής,. Μπορείτε να κάνετε κάποιες ερωτήσεις – απορίες, αλλά εδώ δεν θα κάνουμε μάθημα, δεν είναι σεμινάριο εδώ. Το κυριότερο είναι να καταλάβουμε πέντε πράγματα και να βάλουμε κάποιους στόχους, πώς θα δουλέψουν συνδικάτα και σύλλογοι σε λίγο, στο αμέσως επόμενο διάστημα, με ποιο τρόπο και με ποια επιτυχία.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ. Πριν δώσω το λόγο στον δεύτερο εμπειρογνώμονα, τον συνάδελφο Αλεβιζάκη, ήθελα να διευκρινίσω κάτι. Εδώ δεν θα κάνουμε ερωτήσεις στους εμπειρογνώμονες, ερωτήσεις θα κάνουμε μετά. Αυτή τη στιγμή τι θέλουμε: θέλουμε εμείς να συζητήσουμε τα προβλήματα που έχουμε και τι πρέπει να κάνουμε για να λυθούν αυτά τα προβλήματα. Δεν θα ξεκινήσουμε να ρωτάμε για συμβάσεις, για ό,τι άλλα που μιλάμε τώρα, θα χάσουμε και το χρόνο που θα πρέπει να συζητήσουμε, τι πρέπει να κάνουμε.

Άρα λοιπόν, ερωτήσεις θα υπάρχουν στο τέλος και θα υπάρχουν τα βιβλιάρια που εκφράζουν και απαντάνε όλες τις ερωτήσεις που έχουμε εμείς.

JOSE VALENCIAS: Θα ήθελα να πω κατ' αρχήν ότι αυτό το συνέδριο είναι πάρα πολύ σημαντικό και θα ήθελα να πω τα εξής πιο βασικά. Να οργανωθούν οι μετανάστες, να έχουν αυτοοργάνωση, είναι πάρα πολύ δύσκολο. Γιατί ο κύριος σκοπός των μεταναστών, να φύγουν από τη χώρα τους, είναι ο οικονομικός. Δεν είναι να οργανώσει.

Δεύτερον, εδώ στην Ελλάδα δεν υπάρχει κοινότητα, υπάρχει εθνικότητα. Όταν μιλάει για εθνικότητα, πρέπει να υπάρχει ένας κοινός σκοπός, κοινές δραστηριότητες, κοινά προγράμματα. Δεν υπάρχει, αυτό δεν είναι αλήθεια, όταν μιλάμε για πολλές κοινότητες. Δεν υπάρχουν. Κάθε κοινότητα πρέπει να έχει μέσα ενημέρωσης, πρέπει να έχει εφημερίδα, να έχουν πληροφορίες. Πρέπει να συμμετέχουν στις δραστηριότητες, διαδηλώσεις, εκδηλώσεις.

Θέλω να πω ότι εμείς οι Φιλιππινέζοι έχουμε από την αρχή, από το 1980 σχέσεις με τα συνδικάτα, το Εργατικό Κέντρο και εμείς μαζί με μία οργάνωση Αλβανών έχουμε μία έδρα στο Εργατικό Κέντρο. Και πάντα πιστεύουμε ότι οι μετανάστες πρέπει να είναι κοντά στα συνδικάτα, γιατί οι μετανάστες είναι εργαζόμενοι και όλοι οι εργαζόμενοι ανήκουν στην εργατική τάξη. Και οι μετανάστες είναι ένα σημαντικό κομμάτι της εργατικής τάξης.

Και είπα ότι δεν είναι μόνο ότι οι μετανάστες δεν ξέρουν για τα συνδικάτα, δεν ξέρουν τις δικές τους οργανώσεις. Γιατί εμείς οι μετανάστες, φταίμε κι εμείς, γιατί δεν έχουμε καταφέρει να φτιάξουμε μία κοινότητα, μία οργάνωση. Φτιάξαμε μία οργάνωση χωρίς τα μέλη; Αυτό είναι απαράδεκτο. Γιατί εμείς έχουμε τις εμπειρίες μας οι Φιλιππινέζοι, όταν είχαμε επενδύσει χρόνο, έχουμε επενδύσει τις δικές μας εμπειρίες για να φτιάξουμε μία οργάνωση. Αυτή η οργάνωση δεν είναι απομονωμένη, αλλά έχει σχέσεις με τα συνδικάτα.

Γι' αυτό είπα ότι μέσα στην κοινότητά μας έχουμε ραδιοεκπομπή, έχουμε εφημερίδα, έχουμε προγράμματα για τα παιδιά, πρόγραμμα για τις γυναίκες, έχουμε τουρνουά μπάσκετ, έχουμε τουρνουά σκακιού, όλα αυτά για να μαζεύονται τα παιδιά. Όταν οργανώνουμε ένα πάρτι δεν είναι μόνο για να έχουμε, αλλά το θέμα είναι να μαζεύουμε τα παιδιά, να νιώθουν ότι ανήκουν στην οργάνωση.

Το άλλο που ήθελα να πω, ότι η πλειοψηφία των μεταναστών δεν είναι οργανωμένοι, ούτε στην κοινότητά τους. Πρέπει να το κάνουν. Κάθε σύλλογος που λέει ότι είναι σύλλογος, κοινότητα, πρέπει να κάνει κάτι. Και τα συνδικάτα πρέπει να ενθαρρύνουν τους ηγέτες. Φτιάξε μία οργάνωση, γιατί αν δεν έχεις οργάνωση, δεν έχεις μέλη, δεν έχεις δικαίωμα να πεις ότι εσύ εκπροσωπείς αυτόν τον κόσμο.

Εμείς έχουμε πάρα πολύ δουλέψει για να φτιάξουμε αυτό. Γιατί οι μετανάστες επειδή είχαν πάρα πολύ πικρές εμπειρίες, δεν εμπιστεύονται εύκολα. Πρέπει να κερδίσουμε την εμπιστοσύνη, πρέπει να κερδίσουμε το σεβασμό. Δεν μπορούμε να πούμε ότι έχουμε μία ιστοσελίδα, όλοι θα ακολουθήσουν. Αυτό είναι. Πρώτα πρέπει βασικά να οργανωθούν, κάθε μετανάστης, οι Φιλιππινέζοι που έχουμε, να οργανωθούν.

Είπα ότι για να γίνεις μέλος στα συνδικάτα, πρέπει να παίζουν ρόλο οι οργανώσεις μεταναστών. Θέλω να πω ότι μέσα στο ΚΑΣΑΠΙ, έχουμε παιδιά που δουλεύουν στα οικοδομικά και πολλές φορές παίρνουμε αυτά τα παιδιά να γραφτούν. Έχουμε παιδιά που δουλεύουν σαν μάγειρες σε εστιατόρια, πήραμε αυτά τα παιδιά να πάνε στο συνδικάτο Μαγείρων, Σερβιτόρων. Έχουμε παιδιά που δουλεύουν στην κλωστοϋφαντουργία, έχουμε διάφορα. Έτσι πρέπει να είναι. Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στους μετανάστες και τα

συνδικάτα; Το συνδικάτο δεν μπορεί να οργανώσει τους μετανάστες, μπορεί να βοηθήσει τις οργανώσεις των μεταναστών να γίνουν μέλη του.

Εμείς οι Φιλιππινέζοι έχουμε μεγάλη εμπιστοσύνη στα συνδικάτα, αλλά αυτό δεν είναι δουλειά μιας μέρας, είναι δουλειά χρόνων για να έχουν εμπιστοσύνη. Συμφωνώ με αυτό που είπες, ότι δεν ξέρουν για τα συνδικάτα οι μετανάστες. Σωστό, αλλά φταίμε κι εμείς οι μετανάστες, οι ηγέτες, γιατί δεν έχουν καταφέρει να οργανώσουν τους μετανάστες.

Έχουμε σχέσεις με το Εργατικό Κέντρο πριν γίνει μόδα το θέμα της μετανάστευσης, το 1980 το Εργατικό Κέντρο μας βοήθησε πάρα πολύ και η ΓΣΕΕ. Το 2001 έχουμε κάνει μία διεθνή συνέλευση για τους οικιακούς βοηθούς, που δεν θέλουμε να είναι βοηθοί μόνο, αλλά είναι οικιακοί εργαζόμενοι και πρέπει να έχουν συλλογική σύμβαση. Αυτή είναι η προτεραιότητά μας τώρα, γιατί η πλειοψηφία των μεταναστών από τις Φιλιππίνες δουλεύουν σε σπίτια και η προτεραιότητά μας να γραφτούν στα συνδικάτα των οικιακών καθαριστών.

Κάνουμε καμπάνια γι' αυτό και με τη βοήθεια της Ελένης και του Γιώργου Αλεβιζάκη που μας βοηθάει πάντα, που είναι στη διάθεσή μας να βοηθήσει, πιστεύουμε ότι θα τα καταφέρουμε να οργανωθούμε. Γιατί και οι Φιλιππινέζοι στο Χονγκ Κονγκ και στην Ευρώπη τώρα, κάνουμε καμπάνια για τους οικιακούς βοηθούς.

Τα εργασιακά δικαιώματα είναι πάρα πολύ σημαντικά. Είναι για μας το ασφαλιστικό, να σας πω ειλικρινά, δεν ξέρουμε πολλά για το ασφαλιστικό, ξέρουμε ότι υπάρχουν πολλοί Φιλιππινέζοι που έφυγαν από τη χώρα γιατί μετά τόσα χρόνια τα σώματα τους υποφέρουν από τη δουλειά, έφυγαν χωρίς να πάρουν λεφτά από την ασφάλισή τους. Εμείς κάνουμε πίεση στην κυβέρνησή μας, να κάνουν διαπραγματεύσεις για διμερείς συμφωνίες με την

Ελλάδα, γιατί υπάρχουν κοπέλες που έχουν δουλέψει εδώ 20 χρόνια, όταν αρρώστησαν πρέπει να γυρίσουν στις Φιλιππίνες χωρίς να πάρουν λεφτά. Αυτό είναι απαράδεκτο.

Και τώρα, επειδή δεν υπάρχει διακρατική συμφωνία μεταξύ Ελλάδας και Φιλιππίνων, δεν μπορούν να πάρουν τίποτα. Όλα τα ένσημα πηγαίνουν χαμένα. Σας είπα ότι αυτό το συνέδριο είναι πάρα πολύ σημαντικό για μας. Να συζητήσουμε αυτά τα προβλήματα που μας αφορούν. Το ασφαλιστικό θέλουμε να ξέρουμε, να βοηθήσουμε. Ξέρουμε κι αυτό, γιατί οι Έλληνες εργαζόμενοι να μας καταλαβαίνουν τους μετανάστες, να υπάρχει συμβίωση, στενή συνεργασία μεταξύ μας. Να μην υπάρχει ξενοφοβία. Γιατί υπάρχει ξενοφοβία, ρατσισμός, όταν δεν καταλαβαίνει ο ένας τον άλλον. Ο απλός εργάτης, ο απλός Έλληνας εργάτης, μπορεί να μην καταλαβαίνει τους μετανάστες, μπορεί να μην καταλαβαίνει, να πει ότι εσείς πήρατε τη δουλειά μας. Φταίνε οι μετανάστες γιατί δεν έχουμε δουλειά. Υπάρχει ανεργία στην Ελλάδα.

Αλλά, όταν υπάρχει συζήτηση ειλικρινής, μπορεί να καταλαβαίνουμε όλοι μας ότι είμαστε όλοι θύματα της εργοδοσίας, όλοι μας είμαστε θύματα του συστήματος που κυριάρχησε, συστήματος εκμετάλλευσης. Δεν είναι η πρώτη φορά που έχουμε αυτό το συνέδριο με τα συνδικάτα για τους μετανάστες, αλλά θέλουμε και πιο συχνά, να έχουμε πιο συχνά επαφές, στενές επαφές.

Ευχαριστώ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ πάρα πολύ, ήθελα πριν προχωρήσουμε να δώσω και το λόγο στον δεύτερο εμπειρογνώμονα, τον κ. Αλεβιζάκη, και μετά θα συνεχίσουμε τις συζητήσεις μας.

Γ.ΑΛΕΒΙΖΑΚΗΣ: Εγώ θα ήθελα να αρχίσω από το τελευταίο που είπε ο Τζο. Τα ρατσιστικά φαινόμενα που παρατηρούνται στους χώρους δουλειάς, δηλαδή μεταξύ Ελλήνων και μεταναστών, γιατί μέχρι σήμερα, οι πολιτικές που εφαρμόζονται στην Ελλάδα αυτή την κατεύθυνση έχουν. Πώς να υπάρχουν μετανάστες, φτηνά εργατικά χέρια και πώς να εκβιάζεται ο Έλληνας εργαζόμενος με το μπαμπούλα του μετανάστη. Δηλαδή, λέει ο εργοδότης, δεν θέλεις να δουλέψεις; γιατί τα λεφτά που μου ζητάς είναι πολλά, εγώ σε διώχνω και παίρνω μετανάστη. Αυτόματα δημιουργούνται ρατσιστικά φαινόμενα. Αυτόματα!

Άρα, θα πρέπει ο μετανάστης να μάθει τα δικαιώματά του κοντά με τον Έλληνα και να διεκδικούν από κοινού τα ίδια δικαιώματα. Το ένσημο, το μισθό που πρέπει να παίρνει, αργίες, άδειες, δώρα, μαζί με τον Έλληνα. Μόνο τότε αυτή η σχέση μεταξύ Έλληνα και ξένου εργαζομένου θα είναι στενή, και δεν θα υπάρχει αντιπαλότητα. Βέβαια, οι πολιτικές που εφαρμόζονται σήμερα στην Ελλάδα, στόχο έχουν αυτό, να υπάρχουν παράνομοι μετανάστες, μαύρη εργασία, οι εργοδότες από τη μεριά τους να λένε στους Έλληνες «μη ζητάτε αύξηση, μη ζητάτε δικαιώματα, γιατί αν ζητάτε σας απολύω και παίρνω ανασφάλιστους», τη στιγμή που δεν υπάρχει έλεγχος από το κράτος αυτό συμβαίνει. Και πολύ φοβάμαι ότι αν δεν ληφθούν άμεσα μέτρα, το επόμενο διάστημα, τα επόμενα χρόνια θα έχουμε τεράστια προβλήματα ρατσιστικά, τύπου Γαλλίας.

Άρα, πρέπει τα συνδικάτα να μπουν μπροστά, μαζί με τους συλλόγους μεταναστών, να οργανωθούν οι Σύλλογοι Μεταναστών σε σωστές βάσεις, με μέλη και όχι με παράγοντες. Αυτό το φωνάζω χρόνια, δεν μπορεί να παρουσιάζονται σύλλογοι, ο Πρόεδρος αιώνιος Πρόεδρος, αλλά χωρίς να κάνει εκλογές, χωρίς να έχει μέλη. Έχουμε τέτοια φαινόμενα, τα ξέρετε πολύ

καλά, τα ξέρω πολύ καλά. Θέλουμε δημοκρατικές διαδικασίες, με εκλογές, με τα μέλη, με σωστή ενημέρωση, για να μπορούν και οι μετανάστες να αισθανθούν ότι έχουν μία βοήθεια και από τα συνδικάτα και από άλλους φορείς που μπορούν να συμμετέχουν. Εμείς είμαστε ανοιχτοί, όπου χρειαστεί να πάμε, να βοηθήσουμε να οργανωθούν, να ενημερώσουμε, είμαστε στη διάθεση των συλλόγων, όταν κάνουν Συνελεύσεις π.χ. μπορούν να μας καλούν, να ενημερώνουμε για συγκεκριμένα θέματα κάθε φορά. Ασφαλιστικό, εργασιακά δικαιώματα, οτιδήποτε. Να κάνουμε και σεμινάρια ακόμα.

Εμείς ήδη 9 του μηνός έχουμε καλέσει το οικόσιτο προσωπικό και το προσωπικό που δουλεύει σε συνεργεία καθαρισμού, για να κάνουμε μία κουβέντα μαζί του, δεν θέλουμε να τους βγάλουμε λόγους, θέλουμε να κάνουμε μία κουβέντα, να καταλάβουν κι αυτοί, να αισθανθούν ότι τα συνδικάτα είναι εδώ, είναι κοντά σας, πέστε μας τα προβλήματά σας και εμείς αυτά τα προβλήματα να τα κάνουμε σημαία και να τα διεκδικήσουμε. Ξέρουμε ορισμένα προβλήματα που αντιμετωπίζουν καθημερινά, δηλαδή το οικόσιτο προσωπικό είναι ένα τεράστιο πρόβλημα, το οποίο δεν έχουμε καταφέρει μέχρι σήμερα να το λύσουμε.

Γιατί δεν το έχουμε λύσει; Γιατί όπως είπε και ο Αποστόλης, η δομή είναι τέτοια εδώ στην Ελλάδα, που για να υπογράψουν μία ΣΣΕ πρέπει να υπάρχει και η αντίστοιχη οργάνωση απέναντι, εργοδοτική. Οι βιομήχανοι έχουν τη δική τους οργάνωση, άρα η ΓΣΕΕ υπογράφει σύμβαση με τους βιομήχανους, που αφορά τους εργαζόμενους που δουλεύουν είτε σε δουλειές που είναι σε εργοστάσια μέσα, είτε σε άλλη δουλειά η οποία έχει οργάνωση. Για το οικόσιτο προσωπικό δεν υπάρχει αντίστοιχη οργάνωση εργοδοτών, άρα με ποιον θα υπογράψουμε τη σύμβαση; Δεν μπορούμε να υπογράψουμε.

Και υπάρχει το εξής τραγικό, και αντιφατικό: Από τη μία λέει το κράτος στον εργοδότη που θα προσλάβει μία οικιακή βοηθό, είστε υποχρεωμένοι να την ασφαλίσετε με το 50% του ανειδίκευτου εργάτη, που σημαίνει δηλαδή ότι σε ασφαλίζω με τα μισά λεφτά, αλλά όταν πάει να διεκδικήσει η εργαζόμενη το μισθό του ανειδίκευτου εργάτη, της λένε «δεν ισχύει». Αυτό δεν ισχύει. Δηλαδή, πώς γίνεται από τη μία μεριά να λες στον εργοδότη «ασφάλισε την με το μισό» και από την άλλη δεν ισχύει. Υπάρχει μία αντίφαση.

Εμείς το παλεύουμε στη ΓΣΕΕ, αυτή τη στιγμή ένα από τα κυρίαρχα ζητήματα που διεκδικούμε είναι αυτό. Δεν ξέρω κατά πόσο μπορούμε να το περάσουμε, διότι είναι πάρα πολύ δύσκολο αυτό το πράγμα. Να μπει στην Εθνική Συλλογική Σύμβαση που θα υπογραφεί φέτος, το οικόσιτο προσωπικό, οι οικιακοί προσωπικοί, οικόσιτο σημαίνει όλοι αυτοί που δουλεύουν στο σπίτι. Είναι αυτοί που δουλεύουν μέσα στα σπίτια, που αυτοί δεν υπάγονται σε καμία ΣΣΕ. Δεν ξέρω πώς θα τα καταφέρουμε, αν όμως οι δυσκολίες είναι τεράστιες και δεν μπορέσουμε να τα καταφέρουμε, ετοιμάζουμε ήδη μία τροπολογία, να την πάμε στη Βουλή.

Για να πάμε την τροπολογία αυτή στη Βουλή, πρέπει να βρούμε συμμάχους μέσα στα πολιτικά κόμματα. Δηλαδή, τι σημαίνει αυτό; Το να πάω να ενημερώσω ένα κόμμα, ότι πάρε την τροπολογία και κατάθεσε την, δεν λέει τίποτα, είναι πάρα πολύ εύκολο αυτό, να πάρω την τροπολογία, να τη φτιάξω, να την πάω στο ΠΑΣΟΚ επειδή είναι ο φορέας μου και να τους πω βάλτε την μέσα. Εάν δεν πάω να κάνω κουβέντα, με όλα τα κόμματα που είναι στη Βουλή, να καταλάβουν το πρόβλημα που υπάρχει, να το καταλάβουνε, τότε δεν έχω κάνει τίποτα. Άρα, προς αυτή την κατεύθυνση εγώ θα κινηθώ, εγώ προσωπικά, και με όσους άλλους μπορούν να με βοηθήσουν,

συμμάχους που μπορούμε να βρούμε στην πορεία, να πάμε σε όλα τα κόμματα και να το παλέψουμε, να περάσει στη Βουλή, να τελειώνει αυτό το καλαμπουράκι. Να εκμεταλλεύονται ανθρώπους που δουλεύουν μέσα στα σπίτια.

Εγώ θα σας πω και λίγο την εμπειρία μου με τους Συλλόγους Μεταναστών, με τις Κοινότητες. Αυτοί που θα παίξουν σημαντικό ρόλο στην οργάνωση των μεταναστών, θα είναι οι δεύτερης γενιάς. Και θα σας εξηγήσω γιατί. Όπως και εμείς, όταν πρωτοπήγαμε στο εξωτερικό, μπορεί να πήγαμε οργανωμένοι, με την έννοια ότι είχαμε μία δουλειά και δουλεύαμε, είχαμε σπίτι να μείνουμε, τα πάντα, αλλά οι γονείς μας δεν μπορούσαν να οργανωθούν, ούτε σε Συλλόγους, ούτε στα Συνδικάτα να διεκδικήσουν. Ναι μεν γινόταν μέλη στα συνδικάτα, αλλά επειδή δεν ξέρανε τη γλώσσα, δεν μπορούσαν να εκφραστούν, ενώ οι ιδέες τους και οι εμπειρίες τους μπορεί να ήταν πλούσιες, δεν μπορούσαν να εκφραστούν για να καταλάβει ο Βέλγος, εκεί που ήμουν εγώ, ότι αυτός ο άνθρωπος και ιδέες έχει και κάτι το καινούργιο φέρνει στα συνδικάτα.

Άρα, ο στόχος είναι να μάθουν την ελληνική γλώσσα, γι' αυτό λέω εγώ η δεύτερη γενιά μεταναστών. Ύστερα, η πρώτη γενιά μεταναστών, να μη ξεχνάμε ότι οι άνθρωποι αυτοί όλη τη μέρα τρέχουν για το μεροκάματο και είναι λογικό γιατί πρέπει να ζήσουν την οικογένειά τους, να βρουν μία δουλειά να ζήσουν την οικογένειά τους, να βοηθήσουν στην πατρίδα τους αυτούς που έχουν μείνει πίσω. Δεν έχουν το χρόνο να ασχοληθούν μ' αυτό το θέμα. Ενώ η δεύτερη γενιά και ελληνική γλώσσα θα ξέρει και θα έχει και περισσότερο χρόνο να ασχοληθεί με τις Κοινότητες.

Άρα, εμένα η ελπίδα μου είναι στη δεύτερη γενιά, στα νέα παιδιά, τα οποία πρέπει οι παλιοί να τα βοηθήσουν να κάνουν τα βήματα, με την

εμπειρία που έχουν στη γλώσσα τους, αλλά οι νέοι θα ξέρουν την ελληνική γλώσσα και θα μπορούν να βοηθήσουν και τους παλιούς. Άρα, η ελπίδα είναι η νέα γενιά.

Ένα δεύτερο θέμα που θέλω να θίξω είναι το ασφαλιστικό. Εδώ στην Ελλάδα, είτε Έλληνας είναι, είτε μετανάστης, χρειάζεται 4.500 ένσημα για να πάρει σύνταξη. Αυτό είναι ξεκάθαρο, δηλαδή δεν υπάρχει διάκριση μεταξύ Έλληνα και ξένου. Και αν ένας Έλληνας δουλέψει 4.000 ένσημα και φτάσει στο όριο ηλικίας και δεν έχει 4.500, δεν παίρνει σύνταξη. Αποψή μου είναι ότι είναι λάθος. Έτσι είναι όμως, το οποίο δεν μπορεί να αλλάξει. Σε άλλα ευρωπαϊκά κράτη, έχεις πέντε χρόνια δουλειά; Θα πάρεις αναλογία για 5 χρόνια. Εδώ στην Ελλάδα όμως, επειδή υπάρχει η βασική σύνταξη, η κατώτερη σύνταξη, που είναι 412 ευρώ, τόσο είναι, δεν μπορεί να υπάρξει αυτό. Διότι αν έχεις πέντε χρόνια, αναλογούν 30-40 ευρώ, παραπάνω δεν είναι όταν είναι 412 η κατώτερη, που επιδοτείται. Αν το βάλουμε απολογιστικά και με τις μελέτες που γίνονται, δεν είναι 412, απλώς λέμε στην Ελλάδα ότι είναι 412, γιατί μ' αυτά μπορεί να ζήσει κάποιος. Τώρα, κατά πόσο μπορεί να ζήσει, είναι άλλο θέμα.

Και γι' αυτό δεν έχουν εφαρμόσει αυτό το σύστημα. Στην πορεία πιστεύω να εφαρμοστεί, όσα χρόνια έχεις να παίρνεις, εφόσον αυξηθούν τα κατώτερα όρια, εφόσον δεν υπάρχει κατώτερο όριο πλέον, με όσα χρόνια δουλεύεις να παίρνεις και σύνταξη. Βέβαια, καλό είναι αυτό να το λες, πότε θα γίνει; Μπορεί να μη γίνει και ποτέ, αν δηλαδή οργανωμένα δεν βγούμε να το διεκδικήσουμε κάποια στιγμή, να μην υπάρχει κατώτερο αλλά η σύνταξη να είναι πιο ψηλά, δεν θα γίνει.

Άρα πάμε στο δια ταύτα, στο σημερινό καθεστώς που υπάρχει. Υπάρχει τεράστιο πρόβλημα, με τους Φιλιπινέζους π.χ. δεν υπάρχει διακρατική

συμφωνία και τη στιγμή που δεν υπάρχει διακρατική συμφωνία, αυτοί οι άνθρωποι φεύγουν μετά από 10-15 χρόνια στην Ελλάδα, πάνε στην πατρίδα τους, όταν φτάσουν στο όριο ηλικίας δεν παίρνουν σύνταξη, διότι δεν υπάρχει διακρατική συμφωνία. Βέβαια, αν έχουν 15 χρόνια στην Ελλάδα δουλέψει, 4.500 ένσημα συγκεκριμένα, μπορούν να διεκδικήσουν στην Ελλάδα. Αλλά πώς; Πρέπει να έρθουν στην Ελλάδα, να κάνουν τα χαρτιά, να πάρουν τη σύνταξη, και μετά να ξαναφύγουν στην πατρίδα τους και η σύνταξη να πηγαίνει μέσω τράπεζας, υπάρχουν τρόποι μετά να ξαναγυρνάει η σύνταξη.

Υπάρχει το τεράστιο πρόβλημα της εισόδου. Δηλαδή, ένας άνθρωπος που δούλεψε 15-20 χρόνια στην Ελλάδα και φεύγει, δεν μπορεί να γυρίσει πίσω μετά. Αυτό όμως, πρέπει να λυθεί μεταξύ των δύο κρατών. Δηλαδή να κάνουμε αίτηση στο προξενείο στην πατρίδα σας, το ελληνικό προξενείο και αυτό να διεκπεραιώνει τη διαδικασία της συνταξιοδότησης γι' αυτούς που έχουν δικαίωμα. Δηλαδή, πρέπει να γίνουν διακρατικές συμφωνίες. Μπορεί η διακρατική συμφωνία να μην αφορά τα δικαιώματα μεταφοράς, μπορεί να αφορά όμως την αίτηση κατάθεσης στην πατρίδα σας. Είναι σημαντικό πράγμα.

Αυτά όμως για να γίνουν, θα πρέπει οι Σύλλογοι εδώ να κάτσουν να μελετήσουν κάποια πράγματα και από κοινού με τα συνδικάτα και με άλλους φορείς, να διεκδικήσουν συγκεκριμένα πράγματα. Όταν στο τραπέζι τα ρίχνεις όλα, δηλαδή πάμε στον Υπουργό να διεκδικήσουμε κάτι και του πάμε ένα υπόμνημα με 15-20 σελίδες αιτήματα, να είστε σίγουροι ότι κανένα από αυτά δεν θα υλοποιηθεί. Αν όμως βάλουμε προτεραιότητες και λέμε, φέτος διεκδικούμε 1, 2, 3 πράγματα, μόνο αυτά. Και αφού επιλύσουμε αυτά, πάμε παρακάτω. Τον επόμενο χρόνο βάζουμε άλλα. Με σωστή οργάνωση, σωστή

διεκδίκηση, μπορούμε να καταφέρουμε πολλά πράγματα. Άλλωστε το συνταξιοδοτικό είναι τεράστιο πρόβλημα και δεν μπορούμε να το λύσουμε.

Με τα εργασιακά δικαιώματα: και βεβαίως οι μετανάστες δεν ξέρουν τα δικαιώματά τους, δεν τα ξέρουν δυστυχώς, όπως και οι Έλληνες δεν τα ξέρουν. Μη νομίζετε δηλαδή ότι οι Έλληνες ξέρουν περισσότερα, αυτοί που δεν είναι στα σωματεία, που δεν είναι στα συνδικάτα, που δεν είναι πουθενά, ότι ξέρουν τα δικαιώματά τους. Εμείς καθημερινά έχουμε τηλεφωνήματα στο Εργατικό Κέντρο από Έλληνες εργαζόμενους που δεν ξέρουν τα δικαιώματά τους. Δηλαδή, δεν ξέρουν όταν πάνε να κάνουν πρόσληψη σαν τι τους προσέλαβε. Σύμβαση εργασίας, αναγγελία πρόσληψης, δεν έχουν τίποτα στα χέρια τους. Ο νόμος είναι ξεκάθαρος, όταν σε προσλαμβάνει ένας εργοδότης, είναι υποχρεωμένος να κάνει αναγγελία πρόσληψης στον ΟΑΕΔ και να σου δώσει αντίγραφο της σύμβασης εργασίας. Σε προσέλαβα σαν οικιακό προσωπικό, ο μισθός σου είναι αυτός, οι ώρες εργασίας είναι αυτές, είναι ένα συγκεκριμένο έντυπο το οποίο τα αναφέρει μέσα. Και κανείς δεν το ξέρει.

Και όταν τους απολύσουνε, τότε ψάχνουν να δουν τα δικαιώματά τους. Και πολλές φορές δεν μπορούμε ούτε να παρέμβουμε ούτε τίποτα. Διότι πολλές φορές είναι ανασφάλιστοι, μπορεί να τους χρωστάει πολλά λεφτά ο εργοδότης, αλλά τη στιγμή που είναι ανασφάλιστοι δεν μπορείς να αποδείξεις τη σχέση εργασίας που έχει με τον εργοδότη. Και ο εργοδότης μας λέει πάρα πολλές φορές, δεν τον ξέρω. Και θα πρέπει μετά ο εργαζόμενος να αποδείξει ότι όντως δούλεψε εκεί, για να μπορεί να διεκδικήσει αυτό που δικαιούται. Υπάρχει μία μεγάλη δουλειά να γίνει πάνω σ' αυτό.

Ύστερα, δεν ξέρουν όταν απολύεται κάποιος εργαζόμενος π.χ. τι πρέπει να του δίνει ο εργοδότης. Είναι η λεγόμενη καταγγελία σύμβασης. Όταν δουλεύεις σε μία δουλειά και αλλάζεις δουλειά ή σε διώχνει, αν σε διώχνει

είναι καταγγελία σύμβασης, αν αποχωρείς από μόνος σου είναι οικειοθελής αποχώρηση, έτσι λέγεται. Τι κάνουν οι εργοδότες; Εκμεταλλευόμενοι τους μετανάστες που δεν ξέρουν να διαβάσουνε, τους βάζουν και υπογράφουν οικειοθελή αποχώρηση. Όταν υπογράψω αυτό το χαρτί αυτόματα χάνω όλα μου τα δικαιώματα. Δεν έχω δικαίωμα να πάω Ταμείο Ανεργίας, δεν έχω δικαίωμα να διεκδικήσω τίποτα, ούτε αποζημίωση, ούτε τίποτα και δεν μπορείς να τους κάνεις και καταγγελία βέβαια. Γιατί στην Επιθεώρηση έρχεται και σου λέει «εδώ έχει υπογράψει ο εργαζόμενος ότι έφυγε μόνος του». Δηλαδή, είναι 3-4 μικρά πραγματάκια, που πρέπει να τα ξέρουν όλοι οι εργαζόμενοι. Όταν πάνε να υπογράψουν μία σύμβαση και όταν φεύγουν από τη δουλειά, είτε μόνοι τους, είτε τους απολύουνε. Και προσοχή, όταν δεν ξέρουμε τι υπογράφουμε, να μην υπογράφουμε.

Εδώ υπάρχει και ένα άλλο κόλπο που κάνουν πολλοί εργοδότες. Σου δίνουν ένα χαρτί σύμβασης εργασίας και από κάτω έχουν ένα άλλο χαρτί που λέει οικειοθελής αποχώρηση, λευκό. Σε βάζουν και υπογράφεις τη σύμβαση και σου λέει δύο χαρτιά είναι, τα ίδια είναι, υπόγραψε και στο από κάτω. Και όταν θέλει να σε απολύσει, σε διώχνει, εσύ λες δώσε μου την καταγγελία σύμβασης, και σου παρουσιάζει το άλλο χαρτί, το οποίο συμπληρώνει εκείνη τη στιγμή με τα στοιχεία σου, αλλά η υπογραφή σου είναι από κάτω και δεν έχεις κανένα δικαίωμα.

Αυτός είναι ο ρόλος των συνδικάτων, πώς να σας προστατεύσει από αυτούς τους κακούς εργοδότες. Είναι υποχρεωμένος ο εργοδότης να κάνει κάποια πράγματα. Αν όμως δεν τον πιέσεις, δεν αισθανθεί ότι εγώ ξέρω τα δικαιώματά μου, εγώ έχω το συνδικάτο δίπλα μου και θα με βοηθήσει, δεν πρόκειται να σου χαρίσει τίποτα, αυτό είναι ξεκάθαρο. Είτε είναι Έλληνας ο εργαζόμενος, είτε είναι μετανάστης. Και πιο πολύ ο μετανάστης, επειδή έχει

την άγνοια της γλώσσας. Άρα, είναι σημαντικό να ξέρετε τα δικαιώματά σας, να ξέρετε πέντε βασικά πράγματα. Πολλοί δεν ξέρουν τι σημαίνει αποζημίωση, όταν σε απολύει ότι πρέπει να πάρεις μία αποζημίωση. Πάρα πολλοί δεν το ξέρουνε. Με απέλυσε. Και ψάχνεις να βρεις δουλειά αλλού. Χωρίς να ξέρεις τι έπρεπε να πάρεις και ότι είχες και δικαίωμα να πας στο Ταμείο Ανεργίας.

Ένα δεύτερο το οποίο κατά την άποψή μου είναι σημαντικό και πρέπει όλοι οι μετανάστες να το ξέρουνε, και εμείς μπορούμε να σας βοηθήσουμε προς αυτή την κατεύθυνση, με κουβέντες τέτοιες, να μη τους κάνουμε ομιλίες, ερωτήσεις – απαντήσεις, δηλαδή, κάθε εργαζόμενος που δουλεύει έχει τον προβληματισμό του. Να μαζευόμαστε 10-15 άτομα και να κάνουμε μία τέτοια κουβέντα με τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο κάθε χώρος και πώς καλύτερα μπορούμε να βοηθήσουμε. Και αυτός είναι ο ρόλος των κοινοτήτων, όταν κάνουν συνελεύσεις και μαζεύονται, εμείς δεν έχουμε κανένα πρόβλημα, οποτεδήποτε είναι, όποια ώρα και να είναι, να πάμε και να μιλήσουμε με τους εργαζόμενους. Αν θέλετε ακόμα, να σας βοηθήσουμε ή να μας βοηθήσετε, στη γλώσσα σας, να γράψουμε κάποια βασικά δικαιώματα που έχετε, τι να προσέξετε, όλα αυτά, και να το αναπαράγουμε εμείς. Γιατί εγώ ξέρω ότι ο Σύλλογος δεν έχει τη δυνατότητα να βγάλει 500 ανακοινώσεις, γιατί έχει κόστος. Πού θα βρεθούν τα λεφτά;

Εμείς όμως, επειδή έχουμε αυτή τη δυνατότητα, εφόσον το κείμενο είναι στη γλώσσα σας, θα το αναπαράγουμε, δεν έχουμε τέτοιο πρόβλημα. Είμαστε ανοιχτοί σ' αυτά. Αυτό έχει να κάνει και με την ενημέρωση. Όταν δεν υπάρχει οργανωμένο μεταναστευτικό κίνημα, δηλαδή κοινότητες, η μόνη ενημέρωση που μπορούμε εμείς να περάσουμε, είναι μέσω των εφημερίδων των δικών σας. Και αυτό το περνάμε σε ατομικό επίπεδο πλέον, δηλαδή δεν

έχουμε ένα αίτημα από έναν σύλλογο, να μας πει «ξέρετε κάτι; Έχουμε αυτό το πρόβλημα, τα μέλη μας έχουν αυτό το συγκεκριμένο πρόβλημα, πώς να τους βοηθήσουμε;».

Δηλαδή, εμείς στο γραφείο μας αυτή τη χρονιά προπαντός, που έχουμε αναπτύξει μεγαλύτερη δραστηριότητα, και αυτό είναι χάρη στην Ελένη και στη Βάνια, προσπαθούμε μέσω των εφημερίδων, ό,τι αφορά τους εργαζόμενους, είτε αυτό είναι οικογενειακό επίδομα, είτε είναι επίδομα ενοικίου, είτε αγορά κατοικίας, είτε εποχιακό επίδομα, μόλις βγει εγκύκλιος του Υπουργείου το περνάμε στις εφημερίδες τις δικές σας. Για να ενημερωθεί ο κόσμος ότι έχω δικαίωμα να πάω να πάρω το επίδομα το εποχιακό π.χ. Ξέρετε πόσοι έχουν έρθει φέτος που δεν ξέρανε ότι έχουν δικαίωμα να το πάρουν, αυτοί που δουλεύανε στα ξενοδοχεία; Δεν το ξέρανε. Και μέσω των εφημερίδων το μάθανε. Αν υπήρχαν οργανωμένοι σύλλογοι όμως, θα το ξέρανε. Γιατί για μας θα είναι πάρα πολύ πιο εύκολο να στείλουμε σε 15 συλλόγους το κείμενο, να το μεταφράσουν στη γλώσσα σας και να το μάθουν τα μέλη σας. Άρα, η ενημέρωση είναι το άλφα και το ωμέγα.

Ο ρόλος των συνδικάτων, γιατί να πάω να γραφτώ σε ένα συνδικάτο. Να σας φέρω 2-3 παραδείγματα, πολύ σημαντικά. Απολύεται ένας εργαζόμενος από μία επιχείρηση και πάει και κάνει μία καταγγελία στην Επιθεώρηση Εργασίας, με την υπάλληλο που θα βρει εκεί απέναντί του, θα του πει, πάρε το έντυπο, συμπλήρωσε το και κάνε την καταγγελία. Μα αφού ο άνθρωπος δεν ξέρει καλά-καλά ελληνικά, τι θα συμπληρώσει; Και αν ακόμα καταφέρει να το συμπληρώσει, γιατί πολλές φορές απογοητεύεται και φεύγει και δεν κάνει καταγγελία, και αν ακόμα καταφέρει να το συμπληρώσει, όταν θα πάει στην εκδίκαση της υπόθεσης και πάει μόνος του, με τα λίγα ελληνικά που ξέρει, και έχεις απέναντι έναν εργοδότη που συνήθως θέλει και έναν

δικηγόρο μαζί, πώς να υπερασπιστεί τον εαυτό του ο εργαζόμενος, αφού είναι μόνος του, απέναντι σε μία Επιθεώρηση, ένα κρατικό όργανο, το οποίο δεν παίρνει θέση, καταγράφει τα γεγονότα όπως νομίζει αυτό, στο τέλος βάζει το μετανάστη και υπογράφει χωρίς να ξέρει τι υπογράφει, αφού είναι μόνος του. Και όταν παίρνει την απόφαση ότι τελικά έχασε την υπόθεση, δεν μπορεί να κάνει προσφυγή ούτε στα δικαστήρια.

Όπου έχουμε παρέμβει, τα συνδικάτα να υπερασπιστούν τον εργαζόμενο, είτε Έλληνα, είτε μετανάστη, στο 90% έχουμε βγάλει αποτέλεσμα. Δεν λέω 100% γιατί δεν είμαστε κι εμείς θεοί, αλλά το 90% έχουμε θεαματικά αποτελέσματα, έχουμε μετανάστη που έχει πάρει 9.000 ευρώ, μόνο στην Επιθεώρηση, χωρίς να πάει πουθενά στα δικαστήρια, έχουμε άλλη υπόθεση με παιδιά από το Ιράκ που πήραν 19.000 ευρώ, χωρίς να πάμε στο δικαστήριο. Αλλά ήμασταν μαζί τους, τους ξέραμε, ήρθαν και μας βρήκαν και πήγαμε μαζί, δεν τους αφήσαμε μόνους τους. Και ο ρόλος των συνδικάτων είναι αυτός. Να υπερασπίζονται. Γι' αυτό πρέπει να γράφεστε στα σωματεία. Είναι σημαντικός λόγος.

Ύστερα, τα σωματεία έχουν και νομικό σύμβουλο. Δεν είναι μόνο τα εργασιακά, πολλές φορές είναι και άλλα θέματα. Υπάρχουν νομικοί σύμβουλοι στα συνδικάτα. Που μπορούν καλύτερα να σας ενημερώσουν για άλλα θέματα. Άλλωστε συνδικάτο μπορεί να παίξει σημαντικό ρόλο στην επίλυση πολλών προβλημάτων, καθημερινών, είτε συλλογικά, για άλλα θέματα που αφορούν ασφαλιστικά ή οτιδήποτε άλλο, ή συλλογικές συμβάσεις. Τα καθημερινά προβλήματα τα ξεχνάμε, είναι σημαντικά.

Άρα, επικεντρωνόμαστε λίγο-πολύ στα ίδια, αλλά έτσι είναι. Βλέπετε και αυτή την οργάνωση, φανταστείτε τώρα, οι Φιλιππινέζοι είναι χρόνια οργανωμένοι. Στην αρχή που άρχισαν να οργανώνονται, αν δεν βρίσκανε

κάποιους συμμάχους, ή μεμονωμένα άτομα, ή συνδικάτα, ή οτιδήποτε, δεν υπήρχε περίπτωση από μόνοι τους να οργανωθούνε. Για να φτιάξεις ένα σύλλογο χρειάζεται ένα καταστατικό, χρειάζονται λεφτά. Να έχεις έδρα, για να έχεις έδρα πρέπει να πληρώνεις ενοίκιο, να πληρώνεις ρεύμα, να πληρώνεις τηλέφωνα. Όλα αυτά είναι χρήματα τα οποία οι μετανάστες από μόνοι τους δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν, όσο καλή θέληση και να έχουν, έχουν πρόβλημα επιβίωσης πολλές φορές. Εκεί είναι ο ρόλος του κράτους, που αν και προβλέπει ο νόμος ότι από το παράβολο των 150 ευρώ, το 30% πρέπει να επιστρέφεται στους μετανάστες, για την αυτοοργάνωση, για όλα αυτά, δεν υπάρχει δραχμή προς τους μετανάστες. Δεν επιστρέφει τίποτα στους μετανάστες. Να ένα κύριο θέμα, που πρέπει να το σηκώσουμε. Ότι ναι μεν εμείς πληρώνουμε κάθε χρόνο – βέβαια, εγώ είμαι αντίθετος να πληρώνουν, την πρώτη φορά που καταθέτεις χαρτιά να πληρώσεις τα 150 ευρώ, αλλά τη δεύτερη φορά σημαίνει ότι εγώ δούλενα τόσα χρόνια, τα δύο χρόνια αυτά εγώ δούλενα, πλήρωνα το ΙΚΑ μου, πλήρωνα την εφορία μου, πλήρωνα τα πάντα. Γιατί πρέπει να πληρώσω πάλι το παράβολο; Την πρώτη φορά να το καταλάβω, δεν έχεις συνεισφέρει καθόλου, πες ότι χρειάζεται για να ανοίξουμε το φάκελό σου στον υπολογιστή μέσα. Τη δεύτερη φορά γιατί χρειάζεται; Δεν χρειάζεται.

Άρα, πρέπει το κράτος να μεριμνήσει και να επιδοτεί τους οργανωμένους μετανάστες. Διότι, αν υπήρχε μία μικρή βοήθεια από το κράτος, όλοι θα είχαν σωστή οργάνωση με γραφεία, με τα πάντα. Και έρχεται σήμερα το κράτος και σου λέει ποιους μετανάστες; Δεν υπάρχει οργάνωση μεταναστών, δεν υπάρχει τίποτα. Αυτό λέει το κράτος, δεν υπάρχει τίποτα. Με ποιους να μιλήσω; Βέβαια, αυτό το ευνοεί το κράτος, όταν ο κάθε σύλλογος πάει μόνος του, ο κάθε Πρόεδρος στον Παυλόπουλο, ο

Παυλόπουλος ξέρετε τι ωραία που βγάζει μία ανακοίνωση και λέει ο Σύλλογος Μεταναστών με επισκέφθηκε, γενικά και αόριστα.

Η κυβέρνηση, με το που πάει ένας μετανάστης, βγάζει μία ανακοίνωση, μεμονωμένος, κάθε παράγοντας που πάει από κει και λέει, εγώ κάνω διάλογο με τους μετανάστες. Μιλάνε με πέντε ανθρώπους γνωστούς του, ή παράγοντες συλλόγων και βγαίνει προς τα έξω ότι κάνει κουβέντα με τους μετανάστες, όλα γίνονται με τους μετανάστες μαζί. Είναι ψέματα. Γιατί δεν υπάρχει αυτή η δομή, η οργάνωση, επίσημη, που να μπορεί να μιλάει με τον εκάστοτε Υπουργό. Γι' αυτό είναι σημαντικό να γίνει και το Φόρουμ Μεταναστών, με σωστή οργάνωση, που να σταματήσει όλο αυτό το καλαμπουράκι των κυβερνώντων, ότι εγώ μιλάω με τους μετανάστες. Δεν μιλάει με κανέναν μετανάστη, μιλάει με παράγοντες.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε. Θα πω κάτι σ' αυτούς που ήρθαν τώρα, που δεν έχουν εικόνα για το τι ακριβώς κάνουμε εδώ πέρα. Εδώ συζητάμε για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε εμείς οι μετανάστες, τι είναι τα προβλήματα που υπάρχουν και ποιες είναι οι προτάσεις που έχουμε εμείς, για να λύσουμε αυτά τα προβλήματα. Αυτά που συζητάμε, ξεκινήσαμε με την ενημέρωση. Δηλαδή είπαμε ότι εμείς, ως αλλοδαποί, δεν ξέρουμε τίποτα για το τι γίνεται γύρω μας. Τι πρέπει να κάνουμε για να είμαστε ενημερωμένοι, για να ξέρουμε τι γίνεται γύρω μας.

Ξεκίνησε ο Συνάδελφος από τις Φιλιππίνες και έδωσε μία σκέψη. Είπε ότι κάθε κοινότητα πρέπει να βγάλει μία εφημερίδα δική της. Ήθελα εγώ τώρα, αφού ήδη έχουμε ακούσει από τους δύο εμπειρογνώμονες, θα δώσω το λόγο σ' εμάς, ως μετανάστες, να συζητήσουμε. Τώρα δεν θα ρωτήσουμε τίποτα στους εμπειρογνώμονες, αφού έχουμε ακούσει αρκετά. Θέλουμε να

μάθουμε, εμείς τι θα βγάλουμε, εμείς μέσα μας τι πρέπει να πούμε, τι είναι τα προβλήματα και ποιες είναι οι λύσεις;

Για την ενημέρωση, για να κλείσουμε αυτό το κεφάλαιο, έχουμε ακούσει μία πρόταση, θέλουμε να ακούσουμε από κάποιον άλλο εδώ, τι μπορούμε να κάνουμε εμείς οι μετανάστες, έτσι ώστε να έχουμε πλήρη ενημέρωση. Να μας πεις τι μπορούμε να κάνουμε εμείς οι μετανάστες, για να ξέρουμε όλα όσα γίνονται γύρω μας. Είπε ο Συνάδελφος από τις Φιλιππίνες, ότι καλύτερα να έχουμε μία εφημερίδα από κάθε κοινότητα, εσύ τι προτείνεις;

ΤΣΕΛΑ ΕΡΝΕΣΤ: Γεια σας, λέγομαι Τσέλα Έρνεστ, εκπροσωπώ τον Σύλλογο Πτυχιούχων Αλβανών Μεταναστών Βόλου. Θα σχολιάσω κάποια πράγματα σε σχέση με την ενημέρωση και ευαισθητοποίηση, ό,τι μπορώ, ό,τι συγκέντρωσα προς το παρόν, τα θέματα είναι πολλά, τη γνώμη μου.

Ναι μεν η ενημέρωση υπάρχει, αλλά υπάρχει και αδιαφορία από την άλλη πλευρά. Η αδιαφορία των μεταναστών, η έλλειψη δυνατότητας από την άλλη πλευρά, ο φόβος που καλλιεργούν, παρ' όλο που έχουν νομιμοποιηθεί οι περισσότεροι είναι ακόμη φοβισμένοι. Και δεν μπορεί να μου το αρνηθεί κανείς, έχω μεγάλη εμπειρία. Κάθε μετανάστης, αν θα πάρει μέρος σε κάποια κινητοποίηση, όχι μεταναστών, γιατί οι μετανάστες ως τώρα δεν έχω δει ποτέ να μαζεύονται, να κάνουν κάποια, μακάρι να έβλεπα, αλλά με τους Έλληνες για άλλα θέματα, που υπάρχουν στην ελληνική κοινότητα, είναι πιο εύκολο θύμα ένας μετανάστης να τον σημαδέψουν τα όργανα καταστολής κλπ. υπάρχει εμπειρία που την έχω ζήσει. Οπότε, πρέπει να είναι πολύ συνειδητοποιημένος ο άνθρωπος. Τι με νοιάζει εμένα, λέει ο άλλος, εμένα ευτυχώς μου έδωσαν χαρτιά, έχω μια δουλειά και είμαι εντάξει, έχω ΙΚΑ, έχω το σπιτάκι μου, τι θέλω μελάδες παραπάνω; Φοβάται!

Μία μεγάλη μερίδα δεν μπορεί να αφομοιώσει, δεν μπορούν, τους λείπει η εκπαίδευση, ο καπιταλισμός σε βάζει σε πολλά και σου θολώνει το μυαλό και όπως είπατε εσείς πριν, έχουν την οικογένεια. Είναι μία πλευρά και σημαντικό πρόβλημα, να τους δεις όμως αλλού πηγαίνουν, να διασκεδάσουν, τους καφέδες τους, τη βόλτα τους, τις παρέες τους, τους αρέσει. Ενώ αν τους πεις, ξέρεις κάτι; Γιατί δεν ξέρουν ότι αυτά που ίσως έχουν κερδίσει ως τώρα, γι' αυτά τα πράγματα κάποιιοι έχουν αγωνιστεί, δεν έπεσαν από τον ουρανό. Είτε στη Γαλλία, είτε στην Ελλάδα, είτε κάπου αλλού, σπάνια γίνονται πράγματα, να πουν έχουμε μία κοινότητα, κάτι πρέπει να κάνουμε γι' αυτούς τους ανθρώπους. Κανένας! Ο καθένας κοιτάει το συμφέρον του, το χρήμα κυβερνάει.

Εγώ έχω προσπαθήσει, παρ' όλο που δεν θα ήθελα ποτέ να είμαι τόσο μέσα σ' αυτά τα πράγματα, αλλά βλέπετε ότι υπάρχουν πολύ λίγα μέλη να κινητοποιούνται, μαζί με πολλούς Έλληνες, που βλέπω ότι προσπαθούν αυτοί περισσότερο από μας και ντρέπομαι. Και προσπαθώ κι εγώ να βοηθήσω.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Τι πρέπει να κάνουμε εμείς για να συμμετέχουμε σ' αυτό που λες, τι πρέπει να κάνουμε;

ΤΣΕΛΑ ΕΡΝΕΣΤ: Εννοείται ότι πρέπει να δράσουμε και να κάνουμε κάτι, αλλά είναι λίγα τα μέλη, τους λες, ναι, εντάξει αλλά δεν έρχονται. Όπως είπε και ο κύριος από τις Φιλιππίνες, να υπάρχει μία εφημερίδα, υπάρχουν εφημερίδες για την Αλβανική κοινότητα, υπάρχουν δύο εφημερίδες. Δεν ξέρω για άλλες κοινότητες αν υπάρχουν εφημερίδες, για σας από Αφρική, δεν ξέρω. Αυτό σημαίνει ότι πάντα θα γράψουν, έχουν κάποιους ρεπόρτερς, δεν ξέρω αν έχουν κάποια σύνδεση αυτοί με κάποιους συλλόγους. Από την άλλη πλευρά λέω ότι πρέπει οι σύλλογοι να οργανώνονται μαζί, να γίνεται μία επιτροπή

από όλες τις κοινότητες που ζουν, αυτή είναι η γνώμη μου. Λέει ο άλλος ότι εγώ έχω επαφές με τους μετανάστες, έχω μιλήσει για τα προβλήματα, τίποτα.

Για τα εργασιακά δικαιώματα, υπάρχει το πρόβλημα που λένε οι Έλληνες ότι αν πάει ο μετανάστης με χαμηλό μεροκάματο, θα πετάξει τον Έλληνα. Αυτό δεν είναι καθόλου σωστό. Να ζητήσει κι αυτός τα δικαιώματα, ακριβώς για να μην υπάρχει αυτή η διαφορά μεταξύ εργατών. Και αυτό που λένε καμιά φορά, ότι ήρθατε και πήρατε τις δουλειές, δεν είναι και τόσο σημαντικό κατά τη γνώμη μου. Στη γη δεν έχει ανακοινώσει κανείς ότι αυτά τα τετραγωνικά είναι της Ελλάδας και μόνο τόσος κόσμος μπορεί να ζει. Αν το πουν αυτό, θα πούνε κάντε από ένα παιδί. Αν όμως ένας Έλληνας δεν έκανε δύο παιδιά και έκανε τέσσερα παιδιά και πέντε, θα πάει κανείς να του πει μην κάνεις πολλά παιδιά, γιατί δεν υπάρχουν θέσεις εργασίας; αυτό δεν στέκει κατά τη γνώμη μου.

ΚΟΥΝΕΒΑ ΚΩΝ/ΝΑ: Ευχαριστώ, καλημέρα σας. Είμαι η Κων/να Κούνεβα, είμαι από το Σωματείο Καθαριστριών της Αττικής, από τη Βουλγαρία είμαι. Πάνω σ' αυτό το θέμα έχω σκεφτεί μόνη μου πάρα πολύ καιρό, και νομίζω ότι και τα οικονομικά προβλήματα που έχουν οι μετανάστες και ο ελεύθερος χρόνος που τους λείπει να ψάχνουν εφημερίδες κλπ., μια προσπάθεια που έχει κάνει το ΕΚΑ, έχει μία εκπομπή στο ραδιόφωνο για τα εργασιακά θέματα. Είναι πολύ σωστό, αλλά αυτή η εκπομπή δεν είναι γνωστή και πρέπει να ενημερωθεί ο κόσμος ότι υπάρχει και να φουσκώσει το θέμα μέχρι εκεί, να έχουμε και τηλεόραση. Γιατί ο καθένας έχει τηλεόραση μέσα στο σπίτι του. Μπορεί να μην έχει χρήματα σήμερα, να πάει να δώσει 1, 2, 3 ευρώ ή χρόνο να αγοράσει μία εφημερίδα, αλλά έχει χρόνο όταν ξαπλώσει ή το πρωί όταν σηκώνεται, ανοίγει ταυτόχρονα με το ξύπνημα την τηλεόραση και να ακούσει κάποια ζητήματα που μας απασχολούν εμάς τους εργαζόμενους. Πότε θα γίνει

αυτό δεν ξέρω, νομίζω ότι το πιο λογικό είναι αυτό. Γιατί η ενημέρωση τώρα γίνεται μέσα από την τηλεόραση.

Το άλλο, από τη στιγμή που έχουμε φύγει από τις χώρες μας, οι πιο πολλοί είμαστε ξένοι εδώ, πρέπει να έχουμε αφήσει εκεί και τις φοβίες μας. Με φοβία ο άνθρωπος δεν μπορεί να λειτουργήσει, μπερδεύεται και δεν μπορεί να αποκτήσει τίποτα στη ζωή του. Και με τον τρόπο αυτό που ζει ένας γονιός, με αυτό τον τρόπο και χειρότερα ζει και ένα παιδάκι. Το παράδειγμα που δίνουμε εμείς στα παιδιά μας είναι πολύ σοβαρό πράγμα, γιατί τώρα πονάμε επειδή δεν μπορούμε εμείς να δώσουμε το σωστό παράδειγμα στα παιδιά μας. Αλλά θα πονέσουμε περισσότερο, όταν βλέπουμε ότι τα παιδιά μας δεν μπορούν να κάνουν ούτε αυτά που κάναμε εμείς. Και φταίμε εμείς.

Και το άλλο: από πότε είμαι εγώ βέβαιη ότι μεθαύριο θα πάρω σύνταξη και δεν θα πέσω σε μία μιζέρια, με τέτοιο καθεστώς που υπάρχει αυτή τη στιγμή εδώ; Από πού; Πρέπει να έχουμε δράση τεράστια για να αποκτήσουμε το μέλλον μας. Με ποιο τρόπο; πρώτα απ' όλα αυτοπεποίθηση, να είμαστε σίγουροι για τον εαυτό μας και ο φόβος να μην υπάρχει, δεν θα έρθει κανένας να σε σκοτώσει γι' αυτόν και τον άλλο λόγο. Δεν θα κατέβουμε ούτε με όπλα, ούτε με ναρκωτικά, ψάχνουμε τα δικαιώματά μας. Και τώρα, όπως βλέπουμε, όλος ο κόσμος προσπαθεί να καταργήσει – αν δεν κάνω λάθος – τα ανθρώπινα δικαιώματα. Χτίζονται τα δικαιώματα του καταναλωτή, τα δικαιώματα της εταιρείας κλπ. Εμείς πού είμαστε; Μόνο καταναλωτές είμαστε;

Έχω παρατηρήσει ότι το πρόγραμμα της Βουλής δεν δείχνει τίποτα σημαντικό. Στον ελεύθερο χρόνο μας ή θα είναι κλειστή εντελώς η Βουλή, ή θα δείχνει κάτι χαζομάρες. Εκεί όμως, όλο το χρόνο μπορούμε να τον χρησιμοποιούμε εμείς, αν δεν μπορούμε να φτιάξουμε, αν δεν έχουμε

χρήματα να κάνουμε ένα καινούργιο κανάλι. Γιατί μόνο το ράδιο, δεν φτάνει, ούτε στο νησί θα ακουστεί το ράδιο, ούτε η εφημερίδα θα πάει σε κάθε νησί. Όμως, παντού υπάρχουν μετανάστες. Και να μη φοβούνται τις υπηρεσίες. Πρέπει να πάει να κάνει καταγγελία για τα ένσημα; Να πάει να κάνει καταγγελία για τα ένσημα. Πρέπει να πάει να κάνει καταγγελία στην Επιθεώρηση Εργασίας; να πάει να κάνει καταγγελία. Δεν απαντάει η Επιθεώρηση και το ΙΚΑ στο χρόνο που είναι η προθεσμία; Πάει και κάνει καταγγελία στο Συνήγορο του Πολίτη, πώς λειτουργούσε; Να κινηθούν. Σας έχει δώσει μαύρα χρήματα; Πας και κάνεις καταγγελία στην Εφορία, για δύο χρόνια πίσω μπορείς να πας να καταγγείλεις τον εργοδότη ότι μου έδωσε μαύρα χρήματα, δεν τα έχει δηλώσει στην Εφορία.

Γιατί ένα παιδάκι που έχει εδώ τη γυναίκα του με τα παιδιά του και του έχει μειώσει το μισθό από 1000 ευρώ στα 500 και 400, πρέπει να πάει να πληρώσει 500 ευρώ πρόστιμο στην Εφορία γιατί έχει εδώ τα παιδιά του και τη γυναίκα του. Τι να κάνουμε; Είναι σωστό αυτό; Συμφωνούμε με αυτό; Εγώ δεν συμφωνώ. Συγγνώμη.

Το Σωματείο μας είναι στο ΕΚΑ, ασχολούμαστε με οικιακούς βοηθούς και καθαριστές, συνεργεία καθαρισμού. Είναι από 6-7 χρόνια, είμαστε δραστήριοι, είμαι στο Δ.Σ. στο Σωματείο, πάμε και κάνουμε ελέγχους, έχουμε βοηθήσει πολύ κόσμο, ο κόσμος φοβάται να γραφτεί. Δεν πρόκειται να μάθει κανείς ότι είναι γραμμένος στο σωματείο, ούτε έχει μάθει κάποιος ποιος είναι μέσα. Αυτό δεν γίνεται. Όμως, παίρνει πληροφορίες, παίρνει βοήθεια από μας, για οτιδήποτε στη ζωή του χρειάζεται. Λειτουργούμε από τις 10 το πρωί μέχρι να τελειώσουμε τις δουλειές.

Ευχαριστώ, αργότερα μπορεί και κάτι άλλο να πω.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Άρα, λοιπόν, στην ενημέρωση έχουμε ακούσει πάρα πολλά. Βεβαίως, και κάποιες προτάσεις είναι σημαντικές. Και εγώ ήθελα να συμμετάσχω πάνω σ' αυτό το πρόβλημα για την ενημέρωση, με μία πρόταση. Επειδή και εγώ πιστεύω πάρα πολύ ότι εμείς οι μετανάστες θα συνεχίσουμε να μη ξέρουμε τίποτα για όλα όσα γίνονται γύρω μας, συμφωνώ απόλυτα με όλα όσα είπε ο φίλος μας εδώ, και εγώ ήθελα να πω κάτι. Ότι εκεί στο κέντρο, στο ΚΕΠΕΑ, έπρεπε να υπάρχει κάποιος μετανάστης, έτσι ώστε αυτός να ενημερωθεί για όλα όσα γίνονται και αυτός να ενημερώσει τις κοινότητες. Δηλαδή, μέχρι τώρα, απ' αυτό που έχω ακούσει και έχω μάθει, ναι μεν υπάρχουν πάρα πολλές πληροφορίες εκεί μέσα, αλλά αυτές οι πληροφορίες δεν φτάνουν στους μετανάστες. Άρα λοιπόν, προτείνω να υπάρχει κάποιος μετανάστης στην ΚΕΠΕΑ, αυτή είναι η πρότασή μου. Είναι μία πρόταση, δεν είναι για συζήτηση, κάποια στιγμή θα το συζητήσουμε.

Πολλοί από μας έχουμε μιλήσει για το φόβο που υπάρχει στους μετανάστες. Και πάρα πολύ σωστά το είπες, αυτό είναι το πρόβλημα που έχουμε, παρ' όλο που είμαστε νόμιμοι, αλλά δεν μπορούμε καν να καταγγείλουμε, όπως είπες κι εσύ τώρα. Όχι μόνο αυτό, υπάρχει και ένα άλλο πρόβλημα, ότι εμείς οι μετανάστες δεν συμμετέχουμε ούτε καν στις διαδηλώσεις, πουθενά, δηλαδή όταν γίνεται κάτι εμείς καθόμαστε στα σπίτια μας, περιμένοντας. Άρα λοιπόν, εδώ θέλουμε εμείς να ψάξουμε τρόπο για το πώς μπορούμε να λύσουμε αυτό το πρόβλημα.

Δηλαδή, πώς εμείς θα συμμετέχουμε στις εκδηλώσεις και τα πάντα, τι πρέπει να κάνουμε. Αυτό είναι το θέμα. Αυτοί που δεν έχουν μιλήσει μπορούν να ξεκινήσουν από εκεί, τι πρέπει να κάνουμε για να μη καθόμαστε μόνο και λέμε έχουμε αυτό το πρόβλημα, και καθόμαστε. Όχι, πρέπει να ξέρουμε τι

πρέπει να κάνουμε για να συμμετέχουμε. Όποιος είναι έτοιμος να μας πει τις σκέψεις του, όποιος θέλει, τι πρέπει να κάνουμε.

S.VALENCIA: Θα ήθελα να πω αυτό που είπε ο Γιώργος, όταν οι μετανάστες κάνουν συνάντηση με τον Παυλόπουλο, ο Παυλόπουλος λέει ότι η Ελλάδα έχει την καλύτερη μεταναστευτική πολιτική στην Ευρώπη. Αυτό είναι ψέμα, γιατί είμαστε πάρα πολύ πίσω, η Ελλάδα είναι πάρα πολύ πίσω σχετικά με την αντιμετώπιση των μεταναστών. Αλλά θέλω να πω ότι δεν δίνει σημασία για τους μετανάστες και θέλει να μένουν σ' αυτή την κατάσταση, γιατί οι μετανάστες δεν είναι οργανωμένοι. Δεν έχουμε εκπροσώπους αληθινούς, που να εκπροσωπούν τη βάση των μεταναστών. Έχουμε εκφραστές, έχουμε ανθρώπους που μπορούν να μιλήσουν καλά ελληνικά, αλλά δεν έχουμε βάση, γι' αυτό.

Όταν εμείς κοροϊδεύουμε, αλλά δεν μπορούμε να κοροϊδεύουμε πάντα την κυβέρνηση, η κυβέρνηση δεν δίνει σημασία γιατί δεν έχουμε καλή βάση, όταν κάνουμε διαδήλωση, έχουμε συμμετάσχει πολλές φορές σε διαδηλώσεις, πόσοι μετανάστες είναι εκεί που βγαίνουν στους δρόμους; Αν ένα 5% των μεταναστών είναι στο δρόμο είναι μεγάλη παρουσία. Αλλά δεν υπάρχει, οι Φιλιππινέζοι είναι εκεί, αλλά είμαστε τίποτα απέναντι στην κυβέρνηση. Αυτό ήθελα.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Αυτό είναι το πρόβλημα, τι πρέπει να κάνουμε για να λυθεί αυτό το πρόβλημα.

J.VALENCIA: Το άλλο θέμα που θέλω να πω για την ενημέρωση, γιατί είπε ο Γιώργος κάτι πολύ σημαντικό, που καθημερινά αντιμετωπίζουμε, ότι διώχνουν τις Φιλιππινέζες από τη δουλειά, αυτό είναι αλήθεια, και δίνουν λευκό χαρτί και πρέπει να υπογράψει μία Φιλιππινέζα, χωρίς να ξέρει τι είναι μέσα. Και τελικά, δεν θα πάρουν καμία αποζημίωση. Τη διαδικασία για την

καταγγελία της εργασίας δεν την ξέραμε πολύ καλά, και πιστεύω αυτό συμβαίνει σε όλους τους μετανάστες. Γι' αυτό, μέσα στην εφημερίδα που έχουμε, θα κάνουμε μία καμπάνια ενημέρωσης γι' αυτό το θέμα, όταν διώχνουν.

Πρόσφατα, είχαμε ένα ζευγάρι που δούλευε σε σπίτι στην Κρήτη και τους έδιωξε μετά από 14 χρόνια που δούλεψαν εκεί και αποκαλύφθηκε ότι αυτή οι Φιλιππινέζοι δεν έχουν ένσημα, είναι ανασφάλιστοι τόσα χρόνια. Και δεν θα πάρουν τίποτα. Και εκτός απ' αυτό, λέει ότι έχουν γραφτεί στον ΟΓΑ, αυτοί δουλεύουν σε σπίτια 24 ώρες. Ο ΟΓΑ είναι γι' αυτούς που δουλεύουν στα χωράφια. Η οργάνωση πρέπει να είναι μέσο για την ενημέρωση, πρέπει να οργανωθούν οι μετανάστες. Δεν μπορούν να κάνουν τα συνδικάτα ατομικά, κάθε μετανάστης να πάει εκεί, πρέπει μέσα στην οργάνωση.

Το άλλο που θέλω να πω, πιστεύω ότι είναι σημαντικό, πέρα από την άδεια παραμονής, από τη νομιμοποίηση, πρέπει να ενδιαφερόμαστε για την κατάσταση στη χώρα προέλευσης. Τι γίνεται για παράδειγμα στο Μπαγκλαντές, γιατί αυτές οι χώρες δημιουργούν μετανάστευση, τι γίνεται στο Πακιστάν, τι έγινε στις Φιλιππίνες; Όταν ρωτάς μία Φιλιππινέζα γιατί φεύγει από τις Φιλιππίνες τόσο νέα, γιατί στις Φιλιππίνες δεν υπάρχουν προοπτικές δουλειάς, δεν έχουν προοπτικές για το μέλλον, υπάρχουν πολιτικές ταραχές, φυσικές καταστροφές. Για παράδειγμα, στο Πακιστάν, ενδιαφερόμαστε, όταν είχε ένα πρόβλημα ένας μετανάστης από το Πακιστάν, το Εργατικό Κέντρο έκανε μία αλληλεγγύη, αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό για μένα. Να παρέμβουν τα συνδικάτα γι' αυτά τα θέματα. Γιατί πρέπει να ενδιαφερόμαστε για όλα τα θέματα. Τι έγινε στο Νταρφούρ, τι έγινε στην Αφρική, γιατί δεν κάνουν τίποτα; Και εμείς κάνουμε διαδηλώσεις στην πρεσβεία των Φιλιππίνων, όταν δεν κάνουν τίποτα για τους Φιλιππινέζους μετανάστες.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Επειδή στις 3 κλείνουμε, θα δώσω το λόγο στην Ελένη.

Ε.ΣΤΑΜΟΥΛΗ: Ευχαριστώ. Ελένη Σταμούλη με λένε, είμαι Σύμβουλος Μεταναστών στο Γραφείο Υποστήριξης Μεταναστών του ΕΚΑ. Εγώ θα μιλήσω μάλλον λίγο ρομαντικά, γιατί πιστεύω ότι εφόσον αυτό δεν είναι ένα πολιτικό συνέδριο όπως είπαμε, ο ρομαντισμός είναι για μένα ένα βασικό στοιχείο με το οποίο μπορεί κανείς να δράσει και να αλλάξει πράγματα. Γιατί έχει να κάνει με το όραμα. Πριν όμως πω αυτό που θέλω να πω, θα πω με δυο λόγια τι κάνει το γραφείο μας, γιατί θέλω να το χρησιμοποιήσω μετά στις προτάσεις μου.

Είμαστε Γραφείο Υποστήριξης Μεταναστών και Προσφύγων, στεγαζόμαστε στο ΕΚΑ, υποδεχόμαστε καθημερινά τουλάχιστον 20 μετανάστες και απαντάμε σε άλλα τόσα τηλεφωνήματα, για θέματα κυρίως εργασιακά, ασφαλιστικά, αλλά και θέματα νομιμοποίησης, ανανέωσης αδειών παραμονής και ουσιαστικά ό,τι άλλο προκύψει. Έχουμε αναπτύξει δίκτυα και με τα συνδικάτα και με τις κοινότητες των μεταναστών, όσες υπάρχουν.

Και τώρα έρχομαι σ' αυτό που θέλω να πω, που έχει να κάνει και με την οργάνωση των μεταναστών και με την ενημέρωση, γιατί όλα αυτά τα θέματα ναί μεν είναι ξεχωριστές κατηγορίες, αλλά ουσιαστικά συνδέονται μεταξύ τους. Το μεγάλο πρόβλημα αυτή τη στιγμή στη χώρα μας, που αφορά και τις κοινότητες των μεταναστών αλλά και τα συνδικάτα, είναι ότι υπάρχει διάσπαση και υπάρχει διάσπαση για πολιτικούς λόγους, για κοινωνικούς, πολιτιστικούς, διάφορους λόγους.

Και όταν λέω ότι θα μιλήσω ρομαντικά, απλώς θέλω να πω ότι η αποχή σε τέτοιες καταστάσεις δεν είναι καμία λύση. Το θέμα είναι να συμμετέχει κανείς κάπου, έτσι ώστε να μπορεί να αλλάξει το καθεστώς το οποίο δεν του αρέσει. Για παράδειγμα, θέλω να πω, ενδεχομένως στα Σωματεία υπάρχουν

παρατάξεις με τις οποίες συμφωνούμε ή διαφωνούμε κλπ. Ο τρόπος να αλλάξει αυτό, είναι μέσα από το ίδιο το Σωματείο. Ή, οι κοινότητες των μεταναστών μπορεί να μη συμφωνούμε με τις πρακτικές που ακολουθούν και να μη δέχονται οι μετανάστες να γίνουν μέλη τους, ή ακόμα χειρότερα – το οποίο γίνεται – να φτιάχνουν τη διπλανή κοινότητα μεταναστών, με αποτέλεσμα – ειδικά με τους Αλβανούς, που με ρώτησε ο Συνάδελφος, στην Αθήνα να έχουμε 10-15 οργανώσεις και εμείς δεν ξέρουμε σε ποια να απευθυνθούμε.

Για να μη πω πάρα πολλά πάνω σ' αυτό, εγώ θέλω να μιλήσω λίγο για τα εργαλεία που έχετε σαν μετανάστες, και που έχουμε σαν άνθρωποι που μας απασχολεί και μας αφορά η μετανάστευση, που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε και για την ενημέρωση και για την καλύτερη οργάνωση. Ένα από τα εργαλεία είναι οι εφημερίδες των μεταναστών, που ανέφερε ο συνάδελφος Τζο. Ένα άλλο εργαλείο είναι το γραφείο μας. Εμείς αυτή τη στιγμή υποδεχόμαστε τουλάχιστον 20 άτομα μεμονωμένες περιπτώσεις.

Εμάς ο σκοπός μας δεν είναι, όπως είπε και ο κ. Αλεβιζάκης, ήρθε ο συνάδελφος στο γραφείο και πήρε 9.200 ευρώ από τον εργοδότη του, μέσα σε 2 εβδομάδες, από την Επιθεώρηση Εργασίας. Εμείς πήραμε ικανοποίηση απ' αυτό, μας άρεσε. Αλλά δεν είναι αυτός ο βασικός μας σκοπός. Ο βασικός μας σκοπός είναι να μπορέσουν οι άνθρωποι να οργανωθούν σε συλλογικότητες, γιατί φανταστείτε, εμείς που είμαστε Έλληνες και νέοι και βγαίνουμε στην αγορά εργασίας, εγώ προσωπικά νιώθω χαμένη όπως και οι φίλοι μου, οι γνωστοί μου κλπ., εγώ που έχω ένα δίκτυο οικογενειακό, φιλικό, που θα μπορούσαν να με στηρίζουν οι άνθρωποι, να με ενημερώσουν.

Ένας μετανάστης βρίσκεται σε ακόμα χειρότερη θέση από μένα. Και όταν λέμε να μουν σε συλλογικότητες, και στα σωματεία και στις

κοινότητες. Γιατί πρέπει τα σωματεία να ενημερώσουν τις κοινότητες, πρέπει να είναι ζωντανές αυτές οι κοινότητες. Εγώ μπορεί να έρθει ο Βούλγαρος στο γραφείο μου και να μου πει, έχω αυτό το πρόβλημα, και να του πω, ξέρεις, υπάρχει η Βουλγαρική κοινότητα, υπάρχει το σωματείο των οικοδόμων κλπ. Αλλά για να το κάνω αυτό, πρέπει να είναι ζωντανή η Βουλγαρική κοινότητα, γιατί μετά θα έρθει αυτός ο άνθρωπος πίσω και θα μου πει, δεν κάνουν τίποτα αυτοί, είναι λίγοι, είναι τρεις ή μου ζήτησαν λεφτά κλπ.

Απλώς αυτό θέλω να καταθέσω, ότι το γραφείο μας μπορεί να αποτελέσει ένα εργαλείο για σας, και για ενημέρωση, και για την οργάνωση, δηλαδή να μπορούν οι άνθρωποι να απευθύνονται στο σωστό σημείο.

Ευχαριστώ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστώ πάρα πολύ. Έχουμε μιλήσει για ενημέρωση και μπήκαμε εδώ με την ευαισθητοποίηση κατά κάποιο τρόπο. Υπάρχει και ένα άλλο θέμα, το οποίο αφορά τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα. Αυτό είναι ένα άλλο μεγάλο κεφάλαιο. Εμείς, όπως είπαμε, δουλεύουμε εδώ και πληρώνουμε ένσημα και μετά από κάποιο χρονικό σημείο πάμε στις Φιλιππίνες, Τανζανία κλπ. και όλα όσα έχουμε κάνει εισφορές, τα αφήνουμε εδώ. Τι πρέπει να κάνουμε για να έχουμε εμείς τα δικαιώματά μας για σύνταξη;

Ακούσαμε εδώ ότι στην αρχή πρέπει να έχεις 4.500 ένσημα, κάτι που δεν είναι εύκολο για έναν μετανάστη που ήρθε εδώ, που είναι 25 χρονών, για να δουλέψει. Εγώ προσωπικά, πριν δώσω το λόγο σε κάποιον άλλο, σ' αυτό το πρόβλημα ήθελα να προτείνω ότι κάθε κοινότητα – να είναι ζωντανή κοινότητα, να μην είναι μόνο ένας Πρόεδρος που οι άλλοι δεν τον γνωρίζουν καν – κάθε κοινότητα να προσπαθήσει να πιέσει στις πρεσβείες, έτσι ώστε η Πρεσβεία να επικοινωνήσει με τα αρμόδια Υπουργεία στη χώρα, έτσι ώστε

αυτές οι χώρες να ξεκινήσουν να κάνουν διακρατικές συμφωνίες. Μόνο με αυτό τον τρόπο, μπορούμε εμείς να έχουμε δικαιώματα για σύνταξη. Αλλιώς, δεν υπάρχει άλλη λύση. Αυτή είναι η πρότασή μου και αν υπάρχει κάποιος άλλος, που έχει μία άλλη πρόταση περί αυτού, ας μιλήσει.

Τώρα θα έχουμε για 2-3 λεπτά, ελεύθερη συζήτηση, έτσι ώστε να πάρουμε κάποιες προτάσεις, να είναι συγκεκριμένες. Τώρα δεν χρειαζόμαστε λεπτομέρειες για τα γεγονότα που έγιναν, αλλά αν κάποιος σκέφτεται κάτι που εμείς πρέπει να το πούμε, παρακαλώ.

Γ.ΑΛΕΒΙΖΑΚΗΣ: Είναι γνωστό ότι στην Ελλάδα αυτή τη στιγμή το 20% των εργαζομένων είναι μετανάστες. Πληρώνουν τους φόρους τους, πληρώνουν το ΙΚΑ, πληρώνουν τα πάντα, πληρώνουν την ΕΡΤ, όπως πληρώνεις εσύ μέσω του ρεύματος, ο Έλληνας εργαζόμενος, πληρώνει και ο μετανάστης. Θα πρέπει να γίνει αυτή η οργάνωση, το Φόρουμ των Μεταναστών, να υπάρχει τέτοια δομή νόμιμη, αναγνωρισμένη από παντού, για να μπορεί να διεκδικήσει στην κρατική τηλεόραση, ώρα ενημέρωσης των μεταναστών.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Αυτή είναι μία πρόταση. Όποιος έχει μία άλλη, ελεύθερη πρόταση, ό,τι και να είναι.

ΑΛ.ΑΓΝΔΟ: Το ίδιο θα έλεγα, για την τηλεόραση, ενημέρωση για τους μετανάστες. Ας μην είναι όλοι, το καλύτερο, έχουμε εφημερίδα από την Κοινότητα των Φιλιππινέζων, Ραδιόφωνο που πάμε στην ΡΑΕ 104,4 αλλά πάλι δεν φτάνει. Τουλάχιστον η κρατική, να μην πληρώνουμε κιόλας, κρατική, πληρώνουμε φόρους, να μας βγάλουν μία φορά την εβδομάδα, όσο μπορούμε, τουλάχιστον μία μέρα ενημέρωση για κάθε χώρα και στη δική της γλώσσα, το καλύτερο. Μακάρι να μπορέσουμε.

Ε.ΣΤΑΜΟΥΛΗ: Ειπώθηκε κιόλας, απλώς να το πούμε σαν πιο συγκεκριμένη πρόταση. Ότι όσες χώρες προέλευσης μεταναστών έχουν εδώ πρεσβείες και προξενεία, και αυτή είναι μία σχέση που πρέπει η κοινότητα να επιδιώξει. Για παράδειγμα, στο θέμα που είπαμε τώρα, το συνταξιοδοτικό, συνδέεται άμεσα και με την ανασφάλιστη εργασία. Δηλαδή, αν ο άνθρωπος ξέρει ότι κάποιος παλεύει για το δικαίωμά του να πάρει σύνταξη, θα παλέψει και ο ίδιος αντίστοιχα για το δικαίωμά του, να του πληρώνει ο εργοδότης το ΙΚΑ και αυτό καταλαβαίνετε ότι βοηθάει και συμφέρει τελικά ολόκληρη την κοινωνία, δηλαδή και τους Έλληνες.

Κ.ΚΟΥΝΕΒΑ: Έχω μία ερώτηση, για να συγκεντρώσω και τη σκέψη μου. Τι είδους οργάνωση μπορούμε να έχουμε εμείς σαν μετανάστες, και τι δύναμη θα έχει, πού θα έχει πρόσβαση, μέχρι πού;

Γ.ΑΛΕΒΙΖΑΚΗΣ: Μέχρι τον Πρωθυπουργό. Να σας φέρω το παράδειγμα της Πορτογαλίας. Στην Πορτογαλία έχουν φτιάξει στη δομή της κυβέρνησης, υπάρχει ο αναπληρωτής Πρωθυπουργός με θέματα μετανάστευσης. Είναι ο Πρωθυπουργός και είναι και ο αναπληρωτής του, ο οποίος ασχολείται αποκλειστικά με τη μετανάστευση.

Βέβαια, εκεί βοήθησαν τους μετανάστες να οργανωθούν με πρότυπα συλλόγων και με μία δομή τέτοια, που να εκλέγουν αντιπροσώπους οι ίδιοι οι μετανάστες, και ποιος θα συνομιλεί με την Κυβέρνηση, οι ίδιοι οι μετανάστες εκλέξανε τον αντιπρόσωπό τους που θα μιλάει με την Κυβέρνηση. Άρα, και εδώ θα πρέπει να γίνει το ίδιο, μία οργάνωση και μία δομή τέτοια, οι ίδιοι οι μετανάστες να ψηφίζουν ποιος θα είναι αυτός που θα εκπροσωπεί το φορέα αυτό στα κυβερνητικά όργανα. Έτσι μόνο θα σταματήσει αυτό που γίνεται σήμερα, ο κάθε Υπουργός να βγάζει φωτογραφίες και να τις βάζει στις εφημερίδες, εγώ συνομιλώ με τους μετανάστες. Θα υπάρχει η δομή, θα

υπάρχει ο εκπρόσωπος, ο οποίος θα συνομιλεί για όλα τα προβλήματα με την Κυβέρνηση.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Γι' αυτό το Φόρουμ έκανε όλα αυτά που κάνει. Και κάτι άλλο: εδώ έχουμε μιλήσει για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε εμείς, ειδικά όταν είπαμε για την ευαισθητοποίηση, δεν έχω ακούσει συγκεκριμένη πρόταση. Όταν π.χ. γίνονται διαδηλώσεις, εμείς οι μετανάστες καθόμαστε στα σπίτια μας, δεν πάμε στις διαδηλώσεις. Εδώ δεν έχω ακούσει τι πρέπει να κάνουμε, και εμείς να είμαστε μέσα. Τι προτάσεις έχουμε, τι σκεφτόμαστε, τι πρέπει να κάνουμε; Επειδή αυτό παίζει μεγάλο ρόλο. Δεν φτάνει κάθε φορά να σηκώνουν οι Έλληνες και εμείς στα σπίτια μας, και μετά λέμε ότι δεν μας βοηθάνε. Δεν γίνεται.

Εσείς εδώ έχετε κάποιες σκέψεις, προτάσεις, τι πρέπει να κάνουμε για να μπορούμε κι εμείς;

Ε.ΣΤΑΜΟΥΛΗ: Μάλλον θα πω κάτι που θα ακουστεί γενικό, αλλά π.χ. 12/12 έχει συγκέντρωση και πορεία και διαμαρτυρία. Δεν νομίζω ότι μπορούμε να κάνουμε κάτι από τις 9/12 μέχρι τις 12/12, δηλαδή στη συγκεκριμένη δραστηριότητα, να τρέξουμε και να ενημερώσουμε όλους αυτούς τους ανθρώπους. Είναι μία δουλειά που θέλει περισσότερο χρόνο, βάθος χρόνου. Απλώς, αυτό που θέλω να πω, είναι ότι είμαι και λίγο θέμα εμπιστοσύνης. Δηλαδή, συγκεκριμένα για τις 12/12 υπάρχει φυλλάδιο, κάλεσμα σε 4 γλώσσες, μεταναστών. Είναι μία προσπάθεια αυτή, από τη ΓΣΕΕ και από το ΕΚΑ, για προσέγγιση. Αλλά είναι και λίγο θέμα εμπιστοσύνης.

Δηλαδή, άλλο είναι να πάει ένας συνδικαλιστής και να καλέσει τον μετανάστη, και άλλο είναι να πάει η κοινότητά του ή το σωματείο του το συγκεκριμένο, το κλαδικό του σωματείο. Γιατί υπάρχει ένα θέμα

εμπιστοσύνης, θεωρούν ενδεχομένως και λόγω άγνοιας και λόγω έλλειψης ενημέρωσης, ότι μπορεί να υπάρχουν άλλα συμφέροντα. Το θέμα είναι, από κάποιον που εμπιστεύονται, να καταλάβουν αυτοί οι άνθρωποι ότι δικό τους είναι αυτό το πρόβλημα, δικό τους είναι το ασφαλιστικό, δικό τους είναι το ωράριο που απελευθερώνεται κλπ. Από κάποιον όμως, από πού έρχεται η πληροφόρηση έχει σημασία, γι' αυτό όταν πηγαίνουμε στο ραδιόφωνο μιλάει ο καθένας τη γλώσσα του, από ανθρώπους που ανήκουν στις κοινότητες και που είναι πιο ενημερωμένοι και ξέρουν. Νομίζω ότι οι μετανάστες, μεταξύ τους κιόλας, πρέπει να κάνουν μία διάχυση της πληροφορίας.

ΤΣΕΛΑ ΕΡΝΕΣΤ: Όσο αφορά αυτό που μας ζήτησε ο κ. Συντονιστής, το πώς πρέπει να κάνουμε, πώς να το προχωρήσουμε αυτό, πώς να οργανωθούμε καλύτερα, πώς να πάρουμε τον έναν και τον άλλον και να πάμε σε διαδηλώσεις κλπ., εγώ πριν δώσω την πρότασή μου, θα πω τι έχω κάνει μέχρι τώρα. Υπάρχουν δύο ρεύματα ανθρώπων, το ένα λέει μα έτσι είναι εδώ, δεν ακούει κανένας, τίποτα δεν κάνουν για μας, δεν ακούνε, δεν κάνουν τίποτα, αυτά που ακούτε όλοι νομίζω.

Η άλλη πλευρά, πιο λογική μάλλον, λέει «μήπως εμείς θα ήμασταν καλύτεροι;». Απαντάω: από ποιον περιμένεις να κάνει κάτι; Εσύ ο ίδιος τι έχεις κάνει; Αυτό που μου λες εμένα, γιατί δεν τα λες να σε ακούνε κάπου πιο ψηλά; Εγώ δεν είμαι Υπουργός, ούτε κανένας Δήμαρχος ή Περιφερειάρχης κλπ. Οπότε, ο καθένας από μας αν δει τι κάνω εγώ ο ίδιος, εσύ είπες στο φίλο σου, στην αδελφή σου, στον ξάδελφό σου; Όταν βρίσκεσαι σε ένα μαγαζί, σε ένα τσιπουράδικο, το συζητάτε ποτέ, μοιράζεις τίποτα φυλλάδια; Να βρεθούμε κάπου εκεί, υπάρχει Σύλλογος, να πάμε εκεί να πάρουμε μέρος. Κάποιος φορέας θα κάνει κάτι, να πάμε κι εμείς μαζί του, ας είναι και Έλληνες, τι θα πει Έλληνες, άνθρωποι. Ευχαριστώ πολύ.

J.VALENCIA: Μια πρόταση που θα ήθελα να πω. Επειδή είμαστε στο θέμα συνδικάτα και μετανάστες, πρέπει να γίνουν πιο στενές οι σχέσεις. Δηλαδή, δεν είναι μόνο να είμαστε παρόντες στην εκδήλωση, αλλά μέσα στο site να γίνεται πιο συχνά ενημέρωση. Αυτό κάνουμε με το γραφείο σας. Όχι μόνο για να πάει ένας μετανάστης στο γραφείο, αλλά μέσα στο web site και με τις εφημερίδες των μεταναστών. Έχουμε μία εφημερίδα, την κάνουμε σε συνεργασία με τις άλλες, τις Αλβανικές εφημερίδες, τις Ρουμάνικες εφημερίδες, Βουλγάρικες εφημερίδες, Ρωσικές εφημερίδες; Και μεταξύ μας, μεταξύ των μεταναστών. Πρέπει να υπάρχουν σχέσεις των μεταναστών με τις εφημερίδες, αλλά και σχέσεις των μεταναστών μεταξύ τους.

ΤΣΕΛΑ ΕΡΝΕΣΤ: Για μένα, οι εφημερίδες μεταξύ τους πρέπει να επικοινωνούν, να έχουν αυτή τη δυνατότητα, στα ελληνικά, για να μπορούν να συνεννοηθούν. Αλλά όσον αφορά τους μετανάστες, η γενιά που είναι πάνω από 30 ετών, είναι ελάχιστοι που δεν γνωρίζουν την ψηφιακή τεχνολογία και υπολογιστές κλπ.

ΟΛΓΑ ΓΚΛΑΤΣΕΝΚΟ: Έρχομαι από την Καρδίτσα, λέγομαι Όλγα Γκλατσένκο. Εκπροσωπώ το Σύλλογο Αλλοδαπών Μεταναστών του Νομού Καρδίτσας, είμαι Πρόεδρος του Συλλόγου, είμαι από την Ουκρανία. Στο Σύλλογο συμμετέχουν άτομα από πολλές χώρες, με διάφορες εθνικότητες, αλλά έχουμε βρει κοινούς στόχους και προχωράμε όλοι μαζί. Είναι άτομα από την πρώην Σοβιετική Ένωση, από τη Σερβία, Σλοβακία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Αλβανία, επειδή η πόλη είναι μικρή αποφασίσαμε να συντάξουμε όλες τις εθνικότητες. Και αυτό που ήθελα να πω, επειδή οι μετανάστες εργαζόμενοι έχουν 70% ίδια προβλήματα με τους Έλληνες, πιστεύω ότι μόνο μέσα από τους Συλλόγους, στους οποίους θα οργανωθούν οι μετανάστες, με

συνεργασία με τα συνδικάτα και το Εργατικό Κέντρο – μας έχει στηρίξει πάρα πολύ – θα μπορέσουμε να βρούμε κάποιες λύσεις.

Εμείς είμαστε λίγο πίσω, έως πολύ, ο Σύλλογος δημιουργήθηκε πριν από ένα χρόνο, η πορεία του συλλόγου σας έχει μεγάλη εμπειρία, πάνω από δεκαετία, από διάφορες εθνικότητες, αλλά πιστεύω μόνο με συνεργασία μεταξύ των Συλλόγων, θα μπορέσουμε κάτι να κάνουμε. Και όχι μόνο της Ελλάδας, πιστεύω καλό είναι να οργανωθούμε εδώ, είναι καλό βήμα αυτό που γίνεται σήμερα εδώ, θα ήθελα να σας συγχαρώ μ' αυτή την ευκαιρία που μου δίνεται να συμμετέχω εδώ, αλλά πιστεύω ότι πρέπει να προχωρήσουμε και πέρα από την Ελλάδα, να έχουμε επικοινωνία και με τους συλλόγους από όλη την Ευρώπη.

Εγώ, παράδειγμα, έχω επικοινωνήσει με συλλόγους από την Ολλανδία, Γαλλία, να μπορέσουμε να κάνουμε ένα Φόρουμ Μεταναστών Ευρωπαϊκού επιπέδου. Έχουμε βέβαια πολλή δουλειά ακόμα μπροστά μας, δεν έχουμε οργανωθεί ακόμα εδώ σ' αυτό το επίπεδο που είμαστε. Αλλά πρέπει να βλέπουμε ένα στόχο μπροστά μας για να προχωρούμε. Και κάποιες αλλαγές που ζητάμε θα γίνουν. Απλώς, αν δεν τα ζητάμε δεν θα μας δοθούν. Όταν είμαστε όμως μία δύναμη, τότε μπορούμε να τα απαιτήσουμε.

Και πιστεύω, μόνο έτσι θα τα καταφέρουμε μαζί. Ευχαριστώ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Ευχαριστούμε κι εμείς. Έχετε τίποτα να πείτε; Θέλετε να πείτε τίποτα;

Γ.ΑΛΕΒΙΖΑΚΗΣ: Ένα παράδειγμα. Οργανώθηκε ένας σύλλογος μεταναστών χωρίς εθνικότητα, δεν είναι μόνο μία εθνικότητα, είναι πολλές, όλοι μέσα. Οι σχέσεις με τα συνδικάτα εκεί είναι πάρα πολύ καλές, το ξέρω πολύ καλά. Αυτό έχει να κάνει με τη δυναμική που αναπτύσσει το μεταναστευτικό κίνημα σε κάθε περιφέρεια. Διότι αν δεν υπάρχει

οργανωμένος σύλλογος, δεν μπορείς να απαιτείς ούτε από τα συνδικάτα, να σε λάβουν σοβαρά υπόψη.

Το είπα και προ ολίγου, ο στόχος μας είναι σε όλα τα Εργατικά Κέντρα της Ελλάδος να υπάρχει Γραμματεία Μεταναστών, με τη συμμετοχή των μεταναστών. Είναι ένα μέρος της πρότασης που κάνω. Δηλαδή, εδώ υπάρχει κεντρική Γραμματεία που συμμετέχει μετανάστης, αλλά σε άλλα Εργατικά Κέντρα, όπου υπάρχει Εργατικό Κέντρο στην περιφέρεια, δεν μπορεί να αγνοεί ένα μεγάλο κομμάτι του εργατικού δυναμικού και να το έχει απέξω. Μία Γραμματεία, που να συμμετέχουν οι μετανάστες. Διότι αυτοί ξέρουν τα προβλήματα και μπορούν να τα μεταφέρουν καλύτερα προς το Εργατικό Κέντρο της περιοχής, και το Εργατικό Κέντρο να τα μεταφέρει κεντρικά στην Αθήνα.

Λέω Αθήνα επειδή οι εξουσίες είναι εδώ στην Αθήνα και μπορούμε και κάνουμε καλύτερα παρεμβάσεις. Θα πρέπει να υπάρχει και μία σύνδεση, υπάρχουν και sites, εμείς στο Ε.Κ. έχουμε φτιάξει ένα site για τους μετανάστες, μέσα εκεί θα βρείτε όλη τη νομοθεσία, θα βρείτε ό,τι προτάσεις κάνουμε για όλα τα τρέχοντα ζητήματα. Ακόμα και την ανακοίνωση αυτή, από Δευτέρα θα είναι στο site, που καλούμε τους μετανάστες να έρθουν στην απεργία, είναι σε 4 γλώσσες. Ακόμα και αυτό θα μπει.

Άρα, όλοι οι σύλλογοι θα πρέπει να επικοινωνήσουν, να τους δώσουμε το site το δικό μας – λέω το δικό μας του Ε.Κ. επειδή είμαστε στο κέντρο των γεγονότων – το οποίο είτε στη ΓΣΕΕ μπειτε, είτε στο Ε.Κ. το ίδιο ακριβώς είναι, με Links πας από το ένα στο άλλο, δεν είναι τίποτα σπουδαίο. Αλλά μπορείτε να βρείτε πάρα πολλές πληροφορίες, ακόμα και ερωτήσεις αν έχετε να κάνετε, να το ανοίξουμε κι αυτό, να έρχονται ερωτήματα και να απαντάμε

στα ερωτήματα. Ή προβλήματα που αντιμετωπίζετε στην επαρχία, γιατί η επαρχία ξέρουμε ότι είναι πολύ δύσκολη.

Είναι δηλαδή ένας τρόπος επικοινωνίας πολλές φορές και ενημέρωσης. Εμείς για τις 12 του μηνός βγάλαμε αυτό το φυλλάδιο, το οποίο είναι σε 4 γλώσσες. Με απλά λόγια λέμε στο μετανάστη να καταλάβει γιατί πρέπει να συμμετέχει. Διότι πολλές φορές και οι μετανάστες, γίνεται μία απεργία και δεν ξέρουν γιατί την κάνουν αυτή την απεργία τα συνδικάτα. Ακόμα και αυτό πρέπει να περάσει στις εφημερίδες τις δικές σας και στους συλλόγους τους δικούς σας και να πολλαπλασιαστεί. Να βγει σε ανακοίνωση του Συλλόγου, να παίρνουν τα μέλη, οι μετανάστες, να μοιραστεί.

Εμείς θα κάνουμε μία προσπάθεια φέτος, αυτό το διάστημα, όπου υπάρχουν στέκια μεταναστών, όπου μαζεύονται μετανάστες, να πάμε να το μοιράσουμε εμείς οι ίδιοι. Αλλά είναι άλλο πράγμα να πηγαίνω εγώ να το μοιράζω εκεί που είναι οι Φιλιππινέζοι, και άλλο να πάω με το Τζο και με τα άλλα τα παιδιά μαζί να το μοιράσουμε και να κάνουμε και κουβέντα μ' αυτούς τους ανθρώπους. Είναι τελείως διαφορετικό να μοιράσεις ένα χαρτί σκέτο και άλλο πράγμα να πάμε 3-4 άτομα, και άτομα που μιλάνε την ίδια γλώσσα, και σε χώρους δουλειάς που μαζεύονται, ή στο σύλλογό τους, ή οπουδήποτε, να το μοιράσουμε και να κάνουμε κουβέντα με τους ανθρώπους.

Δεν είναι μόνο το χαρτί να μοιράσεις, είναι πώς θα έρθεις σε επαφή. Γιατί το μεταναστευτικό κομμάτι είναι πάρα πολύ δύσκολο και αυτοί που ασχολούνται με τους μετανάστες, αν δεν έχουν ευαισθησίες και ανθρωπιά, καλύτερα να μην ασχολούνται. Ο νοών νοεΐτω.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ: Επειδή πρέπει να κλείσουμε, όλοι όσοι έχουν κάποιες ερωτήσεις, μπορούν να ρωτήσουν μετά που θα τελειώσουμε, αφού έχουμε χρόνο, να ρωτήσουν.

Ήθελα να πω τα συμπεράσματα που έχουν ακουστεί εδώ. Ειδικά στο θέμα της ενημέρωσης, έχουν ακουστεί πάρα πολλές προτάσεις και είναι εποικοδομητικές. Για να μη τις πω όλες, αλλά όλοι μας έχουμε ακούσει τι ακριβώς έχει ειπωθεί, το σημαντικότερο απ' όλα είναι ότι τα προβλήματα δεν μπορούν να λυθούν σε μία συζήτηση εδώ.

Πριν κλείσω, ήθελα να προτείνω σε εμάς που βρισκόμαστε εδώ, να ανταλλάξουμε e-mail μεταξύ μας, από μας μπορούμε να ξεκινήσουμε, οι άλλοι θα μας παρακολουθήσουν. Να μην περιμένουμε, να μη καθόμαστε απογοητευμένοι, ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Όχι, μπορούμε να κάνουμε κάτι, έστω εμείς εδώ ξεκινάμε, αφού γνωρίζουμε ο ένας τον άλλο, με τα e-mail, τι γίνεται, σιγά-σιγά κάπου θα καταλήξουμε.

Τελειώνοντας, ήθελα να σας ευχαριστήσω για τη συμμετοχή σας. Ευχαριστούμε πάρα πολύ.

ΩΡΑ ΛΗΞΕΩΣ: 14:30'